

MUSIKMAGASINET

NR. 25 JANUAR '86
VÆRS'GO: GRATIS!

GAFFA

Sade
kommer
til
Danmark

Simple
Minds

The Alarm til København

Nye plader

Danske bands til udlandet?

Lars Muhl går solo

Sanne Salomonsen

Overtager Compact Disc vinylen?

Alberte

Video Marathon 86

Fra den 26. januar til den 2. februar afholdes videofestival i Huset, København, hvor der bl.a. vises musik-promotion. GAFFA har kigget på nogle af de danske musikvideoer og har snakket med to ikke-professionelle video-producenter, Vibeke Vogel og Finn Nørgaard.

Af Susanna Neimann

»Lyd, lys og billede bringer os længere omkring, end Tjæreborg nogensinde vil kunne formå.« Citatet er fra City X's video Vox og kunne have været overskrift på denne artikel, der handler

om nogle af de mange »undergrunds-videoer«, der for tiden produceres. Med undergrunds-video menes musik-programmer lavet af ikke-professionelle for små pladeselskaber. Ganske vist

med det formål at sælge plader, men ikke som primært formål at henvende sig til 1 million potentielle købere på én gang. De er produceret stort set uden økonomiske omkostninger ud fra en vild lyst til at lege med billedmediet. Videoerne skaber et spil mellem lyd og billede, der forsøger at bringe os »længere omkring« end ned i den nærmeste Fona-butik.

Zitt-productions, Clinch Inc. og Fool You er navne på grupper, der har produceret nogle af de omtalte videoer. »Der er efterhånden en flok af folk, der knokler derudaf med video. Måske kan man efterhånden få opbygget et helt netværk af personer, der hjælper hinanden i forskellige sammenhænge«, lyder Vibeke's vision ...

City X

Vox med City X er et ambitiøst forsøg på at give et portræt af det band, der på et tidspunkt var tilknyttet Bz-bevægelsen og hermed udgjorde en slags identifikationspunkt for en gruppe mennesker.

Første del af videoen er bygget op omkring politiske/eksistentielle statements: »politisk løsning – negativ!«, »bestemt struktur – negativ!«, »at skabe – positiv!« osv. Billederne illustrerer direkte lyden ved på minus-siden at vise politikere og marcherende militær og på plus-siden at vise en graffiti-sprayer in action.

»Ud af skolen. Ud til ...?« Anden halvdel er fiktive live-optagelser med bandet agerende i en forfalden fabrikk. Stileret ekspressivt farer de omkring på store maskiner, synger og danser, og giver her et billede af sig selv, der er meget mere spændende og nuanceret end førstedelens portræt.

Kirsten Vøgen og Finn Nørgaard er blandt de seks, der i november '84 lavede Vox som del af en opgave på Filmvidenskab, Københavns Universitet. Formålet var at lave en video for et band, der af økonomiske grunde ellers ikke havde mulighed for det. Kodeordene på stilen var: rå, enkelt og hurtigt. Vox blev vist på café Krasnapolsky; en anmelder fra Information omtalte den rosende, – og herefter kom der for alvor

Foto: Jan Jul

skred i de alternative produktions-ener.

Knox-land

Videoen med No Knox er som Vox en længere sag, men er ikke så »seriøs« – faktisk tværtimod: rablende vanvittig. Den indeholder tre numre af vidt forskellig genre – både musikalsk og billedligt – der er kædet sammen med en gakket sofa-snak, hvor to opdagelsesrejsende fortæller om deres oplevelser i Knox-landet.

Bandets medlemmer bevæger sig så i fantastiske kostymer rundt i billed-rum så forskellige som tidens café-miljø, høje bjerge, dybe skove og teaterkulisser, der mest af alt minder om Tivolis Spøgelsestog.

»Jeg er en hjort, så jeg skynder mig bort.«

Kirsten Vogel fortæller: »Det fælles for City X og No Knox videoerne er, at vi forsøger at komme væk fra den rendyrkede 3-minutters musik-promotion. Vi vil gerne vise noget omkring en gruppe, give et bud på en billedstil, der ikke drejer sig om reklame-æstetik. Ok, vi bruger reklame-sproget i Cadillac med No Knox, men vi bruger klichéerne i en ny sammenhæng. – Let tilgængelig kunst.«

Om musikvideoer generelt

siger Vibeke: »Jeg synes, meget af det, der bliver lavet i Danmark, er noget værre lort. Jeg har arbejdet på Medley; det var til at brække sig over, at de havde så mange penge – de kunne i virkeligheden lave alt – og endte så alligevel med en kvinde på køleren. Man er så bange for at satse, for at lave noget corny. De fleste

kamerabevægelser og få klip. »Vi har forsøgt at lave en stærk og stramt opbygget historie. Videoen har ikke kostet noget (vi havde udstyr til rådighed fra et andet projekt) og den er optaget på 4-5 timer. – Ligesom videoen med Living Sign. Den blev lavet om natten under City X-optagelserne. Når de andre tog hjem, var vi tre, der fortsatte.«

Hvor går man hen?

Det største problem for de ikke professionelle videos er distributionen. Vox er blevet vist på en lokal tv-station, men også her gælder kravet om en bred publikum-appel.

Finn beklager sig lidt over Krasnapolsky, der fra starten lanceredes som video-café. »Krasnapolsky giver sig ud for at være kunstneres sted. Men det er nu så meget sagt. For det første viser de en masse reklamefilm, og for det andet betaler de aldrig producenterne – bortset fra det, at de tager piratkopier. Selvfølgelig er det fedt at have denne mulighed for at vise sine ting, men på længere sigt må målet være, at man får lidt penge for det.«

Vibeke Vogel er, udover at være producent, medarrangør af festivalen »Video Marathon 86« på Huset, og hun håber, der bliver »gang i den«.

Festivalen rummer en stor del dansk og udenlandsk video-art, og der bliver forevisninger på storskærmte forskellige steder i København. I biografen Grand, i Bio Luna, i Husets udstillingslokaler og i Husets Café, hvor man vil samle det såkaldte video-tape – billedforløb uden fortællelemæssig logik. I Bar-Bue vil musikvideoerne være at finde. Her vises, udover pladeselskabernes promotionbånd, en time med udelukkende danske musiknavne: de her nævnte samt Kliche, Lars Hug, Martin Hall, Gnags, Elisabeth, Laid Back m.fl.

I øvrigt kan det nævnes, at der skulle være nye videoer på vej med bl.a. Russia Heat, Martin Hall, Sods, Disneyland, After Dark og Clinic Q. Sidstnævnte er oven i købet lavet, inden musikken er færdig med det nyeste nye inden for computer-grafik ...

GAFFA

I den forløbne måneds tid har vi så fået Danmarks Radios bud på, hvordan man skal skrive rockens historie. Det sker ved, at man inviterer forskellige nøglepersoner ind i udsendelsen for at snakke om, hvordan det var at spille pigtrådsmusik i 60'erne samt vise autentiske klip fra forskellige koncerter.

Mest interessant er nok de autentiske klip, der i det mindste ikke lyver. Værst fungerer de kommentarer, der prøver at lyde som historie, men som i virkeligheden ikke er andet end fyldsnaak og tomgang mellem de indslag, der er tilrettelagt. En skam, for rockens historie er mere end blot anekdoter om rockstjerner og Johnny Reimers glade smil. Det er betydeligt mere end det indblik, man blot tilnærmelsesvis får ved at snakke med de mennesker, der stod på scenerne på den måde, man gør i udsendelsen.

Som man råber i skoven, får man svar – og de spørgsmål, Poul Petersen får stillet til de autentiske pigtrådsstjerner, er så himmelråbende uinteressante, så ubehjælpssomme, at det ikke er så svært, at man intet får at vide om rockmusikken og det liv, den gav – osse dengang.

Hvor er den nysgerrighed, der kan få de tidligere koryfæer til at snakke om livet dengang, så historieskrivningen ikke blot blir til en række anekdoter og sjove fortællinger, men så rockhistorien blir til blodig alvor – for det ved vi, den var.

Nu er det ikke sådan, at jeg plæderer for tykke videnskabelige rapporter med samfundsrelevans og ditten og datten.

Men jeg synes, det er på sin plads at kræve, at man tager rockens historie alvorligt, så den ikke blive reduceret til et nostalgisk tilbageblik til længst svundne tider. Rockhistorien skal tages alvorligt, den er sjov nok i sig selv og behøver ikke kunstigt åndedræt i form af udvandet dåsehumor.

Vi får intet relevant at vide om, hvordan scenen så ud for de personer, der deltog i den dengang – eller for dem, der røg ud og hvorfor. Vi får f.eks. en snak om provinsen, men intet om, hvorfor det så sådan ud – allerhøjest blir problemet reduceret til, at et band følte sig underlegne i forhold til de mange københavnerbands. Slut færdig! Her er jeres forklaring, men når historieskrivning er bedst, siger den samtidig noget om den tid, der omgiver os, giver os nuet tilbage og sætter perspektiver på vores egen tid. Dette bliver i udsendelsen overladt til flade smil og intetsigende interviews.

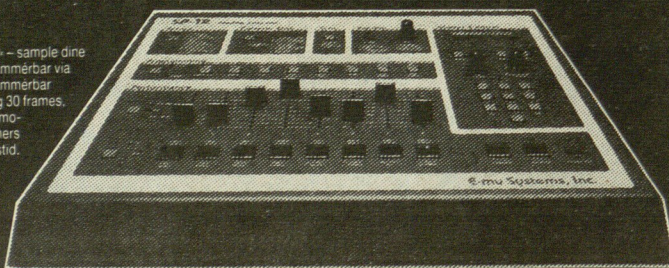
Det er i det hele taget på tide at kræve, at Danmarks Radio tager rockmusikken alvorligt. Hvorfor skal rockmusik altid spille pauseklavn. Hvorfor skal den udelukkende være gidsel i f.eks. Lørdagskanalen. Hvornår begynder man i gyngemosen at få øjnene op for, hvilket uvurderligt instrument rocken er for en pejling af sin samtid. At rockmusikken kan beskrives og snakkes om, uden at det behøver at blive reduceret til babysprog og speed-snak. Hvornår begynder man at sende rock-lørdag om eftermiddagen i TV med aktuelle gæster, og interessante klip fra hele verden – hvor man får en interessant snak mellem forskellige rock-hoveder fra forskellige sider af scenen osv., osv. La' 1986 blive det år, TV begyndte at få øjnene op for rockmusikken som en selvstændig kommunikation.

h.-a.

SAMPLING

Når det drejer sig om sampling, er det os du skal snakke med. Se f.eks. her: E-mu – PPG – MIRAGE – Prophet 2000 – Akai – bit

24 12-bit samlede trommellyde som simpelthen bare skal hørtes – 8 -User samples – sample dine egne trommellyde, effekter eller f.eks. baser – anslagsfølsomme playbuttons – programmerbar via MIDI (med velocity). Der kan f.eks. indspilles bas-linjer via et midi-keyboard – programmerbar tone/decay af hver lyd – separate programmerbare outputs – SMPTE-kode 24, 25 og 30 frames. Midi-clock, 24 pppn – sequences og/eller samples kan gemmes på disk, f.eks. Commodore eller på kassetiebånd – 100 segments, 100 songs, 12 sek. samplingstid, 5000 toners memory – optional turbo kit der udvider memory op til 15000 toner og 5 sek. samplingstid. Pris 27.900; ex. moms. Turbo Kit 9985; ex. moms

New Musik

Klostergade 68, DK-8000 Århus C, Danmark, tlf. (06) 19 05 18, Telex: 64397

Udgivet af GAFFA, Guldsmædgade 23, o.g., 8000 Århus C, tlf. (06) 12 98 99

Ansvarshavende for dette nummer: Henrik Adler

Medarbejdere ved GAFFA: Robert Borges (RAB), Poul Martin Bonde (Poul Pigtråd), Jørn T. Andresen (jønne t), Ellen Enggaard (E.E.), Henrik Adler (h-a), Troels Hulgaard (troels), Povl Sloth (sloth), Bo Sørensen, Dorthe Nielsen, Svend Foged (sf), Steen Sonne, Jan Due, Henning Jensen, Susanna Neimann, Susanne Kier, Kaj Lehmkühl, Erik Sloth, Eva Johansen, Helle Kjærulf (hk), Jan Eriksen, Steen Skole, Frank Jørgensen, Claus Winfeld, Martin Kongstad, Nana Reimers, Jesper Andersen, Kristian Boris, Ruben Jacobsen, Jan Jul, Mads Kastrup, Arne Vollertsen.

annoncer: 06-12 98 99. Dorthe Nielsen, Kirsten Jakobsen.

Lay out: Kirsten Jakobsen.

Sats: Jysk Fotosats.

Tryk: Hornslet Bogtrykkeri.

Oplag: 80.000 eksemplarer.

Deadline for næste nummer: redaktionelt: 21/1.

annoncering: 24/1.

GAFFA udkommer næste gang den 5/2.

Forsidefoto: Sade taget af Toshi Yajema bearbejdet af Jan Jul.

Forsidefoto: Simple Minds (af Gorm Vallentin).

Århus: Krebs Band. (Jan Jul)
København: Paris, Paris. (Nana Reimers)

FONA UDSALG

- med flest titler til STÆRKE PRISER!

2. januar 1986 starter udsalget hos FONA...

Kom ind til FONA og gør et kup. Den, der kommer først, har det største udvalg.

Der er mange stærkt nedsatte plader og musicassetter i vore forretninger. Selv de seneste, varme nyheder har vi nedsat - se her

Nanna - Tøsedrengene - Steve Wonder - Shu-bi-du-a - Sade

Hent dem 2. januar hos FONA på LP eller MC **KUN 79⁹⁵**

Men der er også alt det andet - rock, pop, underholdning, jazz og børne-ting et bredt udvalg af vore mange stærke tilbud.

Selvfølger er det også muligt at finde helt specielle tilbud i den enkelte FONA-forretning. På gensyn hos FONA i 1986.

Nanna Shi-Bu-Mi
LP/MC **79⁹⁵**

Sade Promise LP/MC **79⁹⁵**

Steve Wonder In Square Circle LP/MC **79⁹⁵**

Tøsedrengene I sikre hænder LP/MC **79⁹⁵**

Shu-bi-du-a 11 LP/MC **79⁹⁵**

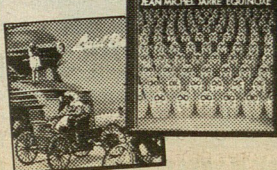
ROCK/POP

- Beatles** Abbey Road LP **79⁹⁵**
- Beatles** Sgt. Pepper's Lonely Heart's Club Band LP **79⁹⁵**
- Beatles** Yellow Submarine LP **79⁹⁵**
- Boston** Boston LP **59⁹⁵**
- George Benson** 20 - 20 LP **79⁹⁵**
- David Bowie** Heroes LP **59⁹⁵**
- David Bowie** Ziggy Stardust LP **69⁹⁵**
- David Bowie** Tonight LP **79⁹⁵**
- Chris De Burgh** The Getaway LP **59⁹⁵**

Kate Bush Hounds of Love LP **79⁹⁵**

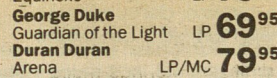
- Chicago** 17 LP **79⁹⁵**
- Chick** Take it off LP **39⁹⁵**
- Cock Robin** LP **79⁹⁵**
- Phil Collins** No Jacket Required LP/MC **79⁹⁵**
- Commodores** Natural High LP **29⁹⁵**
- Randy Crawford** Everything Must Change LP **59⁹⁵**
- Christopher Cross** Another Page LP **49⁹⁵**
- Crusaders** Images LP **34⁹⁵**
- Culture Club** Waking up with the House in Fire LP **49⁹⁵**
- Deep Purple** In Rock LP **59⁹⁵**
- Deep Purple** Live in Japan 2 LP **99⁹⁵**
- Depeche Mode** Some Great Reward LP **79⁹⁵**
- Depeche Mode** Speak & Spell LP **79⁹⁵**
- DeFilm** LP **69⁹⁵**
- Debarge** Rhythm of the Night LP **79⁹⁵**
- For fuld musik 13** Diverse kunstnere LP **29⁹⁵**
- Doors** Waiting for the Sun LP **59⁹⁵**
- Doors** L.A. Woman LP **59⁹⁵**
- Doors** Morrison Hotel LP **69⁹⁵**
- Doors** Strange Days LP **69⁹⁵**

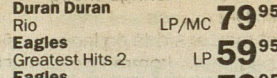
Laid Back Play it Straight LP **69⁹⁵**

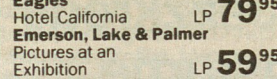
Jean-Michel Jarre Equinoxe LP **79⁹⁵**

George Duke Guardian of the Light LP **69⁹⁵**

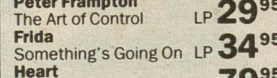
Duran Duran Arena LP/MC **79⁹⁵**

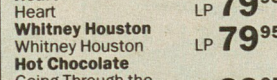
Duran Duran Rio LP/MC **79⁹⁵**

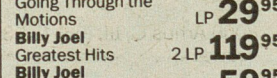
Eagles Greatest Hits 2 LP **59⁹⁵**

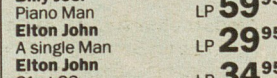
Eagles Hotel California LP **79⁹⁵**

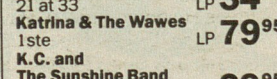
Emerson, Lake & Palmer Pictures at an Exhibition LP **59⁹⁵**

Donald Fagen Nightfly LP **59⁹⁵**

Fleetwood Mac Mirage LP **69⁹⁵**

Peter Frampton The Art of Control LP **29⁹⁵**

Frida Something's Going On LP **34⁹⁵**

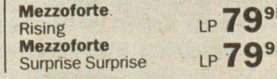
Heart Heart LP **79⁹⁵**

Whitney Houston Whitney Houston LP **79⁹⁵**

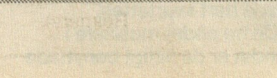
Hot Chocolate Going Through the Motions LP **29⁹⁵**

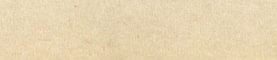
Billy Joel Greatest Hits 2 LP **119⁹⁵**

Billy Joel Piano Man LP **59⁹⁵**

Elton John A single Man LP **29⁹⁵**

Elton John 21 at 33 LP **34⁹⁵**

Katrina & The Waves 1ste LP **79⁹⁵**

K.C. and The Sunshine Band Do You Wanna Go Party LP **29⁹⁵**

Mark Knopfler Cal LP **69⁹⁵**

Diana Ross Eaten Alive LP/MC **79⁹⁵**

Mezzoforte Rising LP **79⁹⁵**

Mezzoforte Surprise Surprise LP **79⁹⁵**

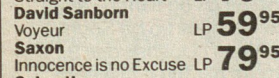
- Mezzoforte** Observations LP **79⁹⁵**
- Allison Moyet** Alf LP/MC **69⁹⁵**
- Mike Oldfield** Tubular Bells LP **79⁹⁵**
- Pink Floyd** Dark Side of the Moon LP **79⁹⁵**
- Pink Floyd** The Wall 2 LP **149⁹⁵**
- Pink Floyd** Wish You Were Here LP **79⁹⁵**
- Lee Ritenour** Rio LP **79⁹⁵**
- Diana Ross & Michael Jackson** The Wiz LP **34⁹⁵**
- Rufus** Ask Rufus LP **29⁹⁵**
- Rufus** Featuring Chaka Khan LP **39⁹⁵**

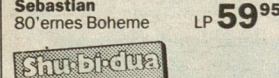
Rugsted & Kreutzfeldt Jorden Kalder LP/MC **59⁹⁵**

David Sanborn Straight to the Heart LP **79⁹⁵**

David Sanborn Voyeur LP **59⁹⁵**

Saxton Innocence is no Excuse LP **79⁹⁵**

Sebastian 80'ernes Boheme LP **59⁹⁵**

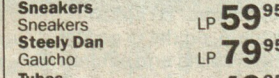
Shu-bi-dua Da mor var dreng LP **79⁹⁵**

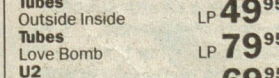
Simon & Garfunkel Bridge Over Troubled Water LP **69⁹⁵**

Simon & Garfunkel The Graduate - Soundtrack LP **59⁹⁵**

Simple Minds Once Upon a Time LP **79⁹⁵**

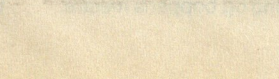
Sister Sledge The Sisters LP **39⁹⁵**

Sneakers Sneakers LP **59⁹⁵**

Steely Dan Gaucho LP **79⁹⁵**

Tubes Outside Inside LP **49⁹⁵**

Tubes Love Bomb LP **79⁹⁵**

U2 Under a Blood Red Sky LP **69⁹⁵**

- U2** Unforgettable Fire LP/MC **79⁹⁵**
- Van Halen** Van Halen LP **59⁹⁵**
- Van Halen** LP **59⁹⁵**
- Dionne Warwick** Heartbreaker LP **34⁹⁵**

Henrik Strube Som Sol og Måne LP **79⁹⁵**

- Thompson Twins** Here's to Future Days LP/MC **79⁹⁵**
- Toto** Isolation LP **69⁹⁵**
- Led Zeppelin** 2 LP **79⁹⁵**
- Led Zeppelin** 4 LP **79⁹⁵**

- John Lennon** Collection LP/MC **79⁹⁵**
- Huey Lewis** Sports LP/MC **79⁹⁵**
- Anne Linnet & Sanne Salomonsen** Berlin LP/MC **69⁹⁵**
- Little River Band** Playing to Win LP **79⁹⁵**
- Lover Boy** Lovin' Every Minute of LP **79⁹⁵**

- Barry Manilow** Barry LP **29⁹⁵**
- Roxy Music** Avalon LP **79⁹⁵**

- Harry Belafonte** King of Calypso LP/MC **49⁹⁵**
- Lily Broberg** Stjerneportræt LP/MC **29⁹⁵**
- Poul Bundgaard** Stjerneportræt LP/MC **29⁹⁵**
- Richard Clayderman** Feelings LP/MC **69⁹⁵**
- Povl Dissing** Svantes Viser LP/MC **49⁹⁵**

- Luiciano Pavarotti** Bravo Pavarotti 2 PHILIPS LP/MC **139⁹⁵**

- Grieg & Schumann** Klaverkoncerter. Rikerman. BPO. Karajan, dir. 1 DG DIGITAL LP/MC **79⁹⁵**
- Mozart** Trylleføjten. Price. Melbye m.fl. Davis, dir. PHILIPS LP/MC **239⁹⁵**

- Placido Domingo & John Denver** Perhaps Love LP/MC **69⁹⁵**
- James Galway** Plays Songs for Annie LP/MC **79⁹⁵**

- Aksel Schiøtz** Danske Sange 1 1 HMV LP/MC **59⁹⁵**
- Beethoven** Violinkoncerter. Chung. 1 DECCA DIGITAL LP/MC **69⁹⁵**
- James Galway** Den gyldne Fløjte 1 RCA LP/MC **59⁹⁵**
- James Galway** Songs of the Seashore 1 RCA LP/MC **59⁹⁵**

- Breaksound** hovedtelefon DH-301 til walkman leveres i 6 forskellige farver **79⁰⁰**
- Popkalender** Mange forskellige kunstnere bl.a. Band Aid **59⁹⁵**

- VHS/Beta/Maxell/BASF**
- Længde Standard
- 3-timer 119,-**
- 4-timer 149,-**
- High Grade Hi-Fi
- 149,- 199,-**
- 199,- -**

- Andrew Lloyd Webber** Requiem, Maazel, dir. PHILIPS LP/MC **79⁹⁵**
- Gheorghe Zamfir** Music by CandeLight LP/MC **79⁹⁵**
- Billie Holiday** Story 1 2 LP **129⁹⁵**
- Billie Holiday** Story 2 2 LP **129⁹⁵**

- Erik Grip** Måske har du det li' som jeg LP/MC **69⁹⁵**
- Edith Piaf** Les Grand Succes LP/MC **79⁹⁵**
- Elvis Presley** Blue Hawaii LP **59⁹⁵**
- Snapshot** Hong Kong LP/MC **69⁹⁵**

- Nielsen** Fynsk forår. Lille suite for strygere m.fl. Wöldike, dir. m.fl. PHILIPS LP/MC **59⁹⁵**
- Schumann** Fantasie m.fl. Staffan Scheja. 1 Swedish Society LP **79⁹⁵**
- Sibelius & Tchaikovsky** Violinkoncerter. Chung. LSO. Previn, dir. 1 DECCA LP/MC **69⁹⁵**
- J. Strauss** Valse. BPO. Karajan, dir. 1 DG DIGITAL LP/MC **79⁹⁵**
- R. Strauss** Also Sprach Zarathustra & Don Juan. BPO. Karajan, dir. 1 DG DIGITAL LP/MC **79⁹⁵**
- Vivaldi** De 4 årstider. Mutter. Karajan, dir. 1 EMI LP/MC **79⁹⁵**

- Placido Domingo & John Denver** Perhaps Love LP/MC **69⁹⁵**
- James Galway** Plays Songs for Annie LP/MC **79⁹⁵**

- Aksel Schiøtz** Danske Sange 1 1 HMV LP/MC **59⁹⁵**
- Beethoven** Violinkoncerter. Chung. 1 DECCA DIGITAL LP/MC **69⁹⁵**
- James Galway** Den gyldne Fløjte 1 RCA LP/MC **59⁹⁵**
- James Galway** Songs of the Seashore 1 RCA LP/MC **59⁹⁵**

- Breaksound** hovedtelefon DH-301 til walkman leveres i 6 forskellige farver **79⁰⁰**
- Popkalender** Mange forskellige kunstnere bl.a. Band Aid **59⁹⁵**

- VHS/Beta/Maxell/BASF**
- Længde Standard
- 3-timer 119,-**
- 4-timer 149,-**
- High Grade Hi-Fi
- 149,- 199,-**
- 199,- -**

- Harry Belafonte** King of Calypso LP/MC **49⁹⁵**
- Lily Broberg** Stjerneportræt LP/MC **29⁹⁵**
- Poul Bundgaard** Stjerneportræt LP/MC **29⁹⁵**
- Richard Clayderman** Feelings LP/MC **69⁹⁵**
- Povl Dissing** Svantes Viser LP/MC **49⁹⁵**

- Luiciano Pavarotti** Bravo Pavarotti 2 PHILIPS LP/MC **139⁹⁵**

- Grieg & Schumann** Klaverkoncerter. Rikerman. BPO. Karajan, dir. 1 DG DIGITAL LP/MC **79⁹⁵**
- Mozart** Trylleføjten. Price. Melbye m.fl. Davis, dir. PHILIPS LP/MC **239⁹⁵**

- Placido Domingo & John Denver** Perhaps Love LP/MC **69⁹⁵**
- James Galway** Plays Songs for Annie LP/MC **79⁹⁵**

- Aksel Schiøtz** Danske Sange 1 1 HMV LP/MC **59⁹⁵**
- Beethoven** Violinkoncerter. Chung. 1 DECCA DIGITAL LP/MC **69⁹⁵**
- James Galway** Den gyldne Fløjte 1 RCA LP/MC **59⁹⁵**
- James Galway** Songs of the Seashore 1 RCA LP/MC **59⁹⁵**

- Breaksound** hovedtelefon DH-301 til walkman leveres i 6 forskellige farver **79⁰⁰**
- Popkalender** Mange forskellige kunstnere bl.a. Band Aid **59⁹⁵**

- VHS/Beta/Maxell/BASF**
- Længde Standard
- 3-timer 119,-**
- 4-timer 149,-**
- High Grade Hi-Fi
- 149,- 199,-**
- 199,- -**

- Harry Belafonte** King of Calypso LP/MC **49⁹⁵**
- Lily Broberg** Stjerneportræt LP/MC **29⁹⁵**
- Poul Bundgaard** Stjerneportræt LP/MC **29⁹⁵**
- Richard Clayderman** Feelings LP/MC **69⁹⁵**
- Povl Dissing** Svantes Viser LP/MC **49⁹⁵**

- Luiciano Pavarotti** Bravo Pavarotti 2 PHILIPS LP/MC **139⁹⁵**

- Grieg & Schumann** Klaverkoncerter. Rikerman. BPO. Karajan, dir. 1 DG DIGITAL LP/MC **79⁹⁵**
- Mozart** Trylleføjten. Price. Melbye m.fl. Davis, dir. PHILIPS LP/MC **239⁹⁵**

- Placido Domingo & John Denver** Perhaps Love LP/MC **69⁹⁵**
- James Galway** Plays Songs for Annie LP/MC **79⁹⁵**

- Aksel Schiøtz** Danske Sange 1 1 HMV LP/MC **59⁹⁵**
- Beethoven** Violinkoncerter. Chung. 1 DECCA DIGITAL LP/MC **69⁹⁵**
- James Galway** Den gyldne Fløjte 1 RCA LP/MC **59⁹⁵**
- James Galway** Songs of the Seashore 1 RCA LP/MC **59⁹⁵**

- Breaksound** hovedtelefon DH-301 til walkman leveres i 6 forskellige farver **79⁰⁰**
- Popkalender** Mange forskellige kunstnere bl.a. Band Aid **59⁹⁵**

The Alarm til København

Februar 1981, »alarm, alarm« lød det ud gennem æggebakkerne fra et øvelokale, et sted i den lille kulmineby Rhyl i det nordlige Wales. Der var nu ingen grund til panik, for bandet, som stod og øvede inden deres første gig, har senere vist at de ved hvad de gør og at de vil noget!

Gruppen The Alarm, som de fleste blev præsenteret for første gang på Roskilde Festivalens store scene i 1984, kommer til Danmark igen mandag den 20. januar for at give koncert i Saga i København.

Gruppen er ikke kendt for at være specielt nyskabende eller banebrydende indenfor den nyere rockmusik, snarere tværtimod. The Alarm bruger alle rock'ens klichéer, men gør det, så man aldrig ville mistænke dem for at stjæle fra nogen. Gruppens tekstmateriale omhandler kampen i samfundets underste klasser og er alle intense slagsange der indprinter sig i hovedet på én. Men frem for alt er The Alarm et fast sammentøret band der har holdt sammen siden første gang i øvelokalet og de udstråler en enorm energi, specielt »live« hvor den når de bagerste stolerækker.

En kort biografi

Da det hele startede i 1981, hvor gruppen dannedes og

tog navn efter deres første sang »Alarm, Alarm«, bestod besætningen udelukkende af akustiske guitarer og trommer. Dette var med til at skabe gruppens originale rocklyd,

hvor den akustiske guitar i dag stadig spiller sin rolle i musikken. The Alarm har altid haft ambitioner og de har bestemt heller ikke spildt tiden de sidste 5 år. I september 1981,

hvor gruppen var mindre end et år gammel, indspillede de deres første single »Unsafe Building«/»Up for murder« og udgav den for egen regning på deres label White Cross. Næsten samtidig flyttede hele bandet til London for nu skulle der til at ske noget. Efter nogle jobs på små klubber rundt omkring i London fik gruppen kontakt med booking bureauet »Wasted Talent« som gav dem deres første betydningsfulde arrangementer i form af supportjobs for grupper som **U2, The Jam, The Beat, Boomtown Rats** m.fl. Det førte allerede året efter i oktober '82 til en pladekontrakt og singlepladen »Marching On« blev udgivet. The Alarm's popularitet voksede stille og i april '83 kom der endnu en singleplade og kort tid efter rejste gruppen for første gang til USA som support-band på U2's War-tour. The Alarms gennembrud kom i efteråret '83 med singlen »68 Guns«, som kravlede godt op af de engelske hitlister. Dette skete imens gruppen var på sin første klub-turné i USA og de måtte tage en tur til London for at optræde i »Top of the pops« og derefter tilbage igen for at fortsætte turnéen. Og The Alarm har været på tur lige siden – Japan, USA og det meste af Europa har de spillet tyndt, næsten kun afbrudt af pladeindspilninger. Debut-LP'en »Declaration« udkom i februar '84 og der er netop kommet endnu en LP med titlen »Strength«. Begge plader skulle kunne fås her i landet, hvis du ikke skulle nå at få billetter til koncerten!

Wishbone Ash på Danmarksbesøg

Wishbone Ash

På Motown i Århus d. 17/1 og på Musikcaféen i København d. 18/1 kan man høre guitar-spil fra før verden gik af lave, DX-7'eren blev patenteret, og Linn-drum'en systematiserede rockmusikken.

Det er engelske Wishbone Ash, der rykker i strengene og lader den tostemmige guitar komme til orde igen. En opfindelse, de i høj grad selv lancerede i starten af 70'erne. Gruppen har fort en omskiftelig, men hårdtarbejdende karriere. Verdensturnéer og 12 LP'er, samt 4 år med bopæl i USA vidner om en omfangsrig tilværelse.

Wishbone Ash har altid haft ry for at være et godt live band, mens deres plader har begået sig mindre pænt. Det sidste grundet et vokalt problem. Man har ofte skiftet forsanger, men uden at finde den stemme, der kunne stå i rimeligt forhold til de dynami-

ske leadguitarer. I 80 syntes man at have fundet løsningen med John Wetton, der havde været bassist og sanger i UK og King Crimson. Men efter LP'en »Number the Brave«, forlod Wetton gruppen for senere at indtage den samme rolle i Asia. Den sidst afprøvede Trevor Boulder, der var med på gruppens India Tour, er nu erstattet af Mervyn Spence, ex. Trapeze, og det forlyder, at han er den helt rigtige.

Uanset om dette skulle holde stik eller ej, venter der en stor oplevelse, når Wishbone Ash går på scenen. I hvert fald for guitarentusiasterne, idet Laurie Wisefield og Andy Powell tidligere har ladet høre, at de betjener det respektive instrument med et rigtig rockhjerte og en veludviklet teknik.

Mads

Wild Ting Do får mi hjært te å reeng

The Trogg's rockklassiker »Wild Thing« fra 1966 blev i 1985 nyfortolket af en flok platte nordjyder, kaldet Georgs Bureau.

Singlen med Wild Ting på forsiden og en hjemmelavet funky-rap på bagsiden blev en stor salgssucces, – men bedst som den vilde ting i efteråret 85 var på vej op af diverse lokalradioers hitlister, blev den forbudt. For ganske vist havde man søgt og fået lov til at indspille melodien af NCB (Nordisk Copyright Bureau), men man havde glemt også at indhente tilladelse fra forlaget CBS-songs, som forhandler tekst-retighederne.

Alle stridigheder skulle imidlertid være ordnet nu, og Georgs Bureau udkommer med en »endnu galere LP« i februar '86. LP'ens ene side kommer til at bestå af live-optagelser, mens den anden side bliver studienumre, i hvilke Georgs Bureau har i sinde at maltraktere flere rockklassikere, bl.a. »Teach Me Tiger«.

Pladeselskabet G.R.I.S. forsikrer, at de denne gang har lidt bedre tjek på det dér med rettigheder ...

Susanna

Den Danske Jazzkreds' årlige præsentationsturné

Den 9. januar sender Den Danske Jazzkreds en række grupper på præsentationsturné, og i år kan man opleve **Saxmaniacs, Frans Bak Kvartet og Mikkel Nordsø Band** på én og samme aften.

Der lægges ud på Sophus Ferdinand i Odense den 9. Herefter går turen til Ålborg,

Foramtaler

hvor grupperne dagen efter er at høre på Skråen. Den 11. januar er det Huset i Århus, det gælder, og turen afsluttes i København, nærmere bestemt i Montmartre den 12.

Det er tredjedag, Jazzkredsen kører en sådan miniturné, og det er en klar overbevisning om, at turen i år bliver en lige så stor succes som de to foregående.

Saxmaniacs har tidligere gjort sig på de danske scener, men har holdt pause et stykke tid. Nu dukker de op igen med fornyet styrke og besætning, men hovedvægten er stadig lagt på fortolkninger af de store saxofonisters soli af swing og boppens mestre.

De tre kapelmestre Frans Bak, Mikkel Nordsø og Per

Det er saxofonisterne Michael Hove, Jesper Nehammer, Jan Zum Vohrde, Per Goldschmidt og Uffe Markusen, der tager sig af melodiforeringen, mens Anders Müller, Morten Højring, Klavs Hovman og Preben Petersen udgør rytmegruppen på henholdsvis piano, guitar, bas og trommer.

Af nyere dato, både samarbejds mæssigt og musikalsk, er Frans Bak Kvartet og dens musik. Komponisten er Frans Bak, og hans akkordsammenhænge er af Keith Jarrett-lignende karakter, som Boris Rabinowitch skrev, da han havde hørt kvartetten.

De tre andre musikere i bandet er de flittigt benyttede

Frederik Lundin, sax, Bo Stief, bas og Alex Riel på trommer.

Den tredje gruppe er Mikkel Nordsø Band. Med deres »heavy-metal jazz«, som der står skrevet i pressemeddelelsen, er det musik, der absolut ikke er rendyrket, men bevæger sig i kæmpeområdet jazz-rock.

Foruden Mikkel Nordsø på guitar er det Peter Danstrup, bas, Klaus Nordsø og Jakob Andersen på percussion samt Ole Theill på trommer.

Der er lagt op til en af de store aften på de fire nævnte spillesteder.

troels

FOSTEX HAR SKABT 4-GENERATIONS LYD-EVENTYR!

Fostex 80, med 8 spor på de økonomiske 1/4" bånd, Fostex 20 mastermaskine med et tredje centerspor til sync.kode og Fostex 450, den helt nye 8-4-2 mixer. Det er fremtiden for den der vil ha' HJEMMESTUDIE-TEKNIK af virkelig høj kvalitet – en pokkers masse muligheder – til en pris, der også er helt i særklasse!

Super Sound

Skindergade 27
1159 København K
Telefon 01-32 50 88

AB musik

Klostergade 68
8000 Århus C
Telefon 06-19 87 33

SLT

Skjulhøj Allé 57
2720 Vanløse
Telefon 01-71 33 44

Priserne er vejlsalgspris incl. moms.

Sanne og Mats

 Interview

Sanne Salomonsen

Når rock blir kød & blod

Interview med Sanne Salomonsen og Mats Ronander i en hurtig pause mellem lydprøve og optræden i Musikhuset i Århus

»Kød og blod« hedder fællesnummeret på henholdsvis Sanne Salomonsens og Mats Ronanders solo-LP'er. For mig at se indbegrebet af den rockmusik, de begge står for.

– Det ved jeg nu ikke rigtigt, siger Mats indledningsvist. Måske handler nummeret mere om lidenskab og kærlighed – noget man osse fornemmer i den intensitet, der ligger over rockmusikken, siger Mats og bekræfter alligevel i sidste ende, hvor deres udsendte ville hen med spørgsmålet. Men det er osse svært med de sproglige forbistringer, der er mellem de to brodersprog.

– Jamen, jeg er enig med Mats, selvom man ikke kan sige, at det er det, der er tænkt på, da nummeret blev skrevet, tilføjer Sanne.

Af Henrik Adler Foto: Jan Jul

Honky Tonk Woman

Og kød og blod var der over koncerten, hvor guitar-treenigheden bestående af Mats Ronander, Aske Jacobi og Jan Ettrup gav koncerten styrke, dybde og snert – iøvrigt med en tydelig hilsen til The Rolling Stones og deres hit »Honky Tonk Women«, der var den grundlæggende fornemmelse,

de to sæt hvilede i. Desværre skulle denne fornemmelse pakkes ind i Musikhusets sal, så hele toppen af lydbilledet kappede over og blev til øre-pinsel. Men energien fornemmedes på trods af øl- og rygeforbud og stillestående plysstole. Sannes sang gik tydeligt igennem, som den plejer. Det var derfor nærlig-

gende at spørge hende, hvordan hun selv har det med at ha dannet skole blandt de kvindelige vokalist i Danmark?

– Jamen, det kan jeg slet ikke høre! Der er mange, der siger det, men for mig er det svært at høre.

Og selvfølgelig er det sådan – det burde undertegnede i virkeligheden ha regnet ud – i hvert fald, at det var et temmelig tricky spørgsmål at besvare, så jeg satte derfor min lid til, at Mats i det mindste kunne og ville svare på spørgsmålet – tog eksemplet frem fra Afrika-pladen, hvor det er så tydeligt, at mange kopierer Sannes sangstil.

– Jo, men det er klart, Sådan er det – jeg kan i hvert fald sagtens høre det, siger Mats. Noget andet er, om det gør noget – jeg mener, det kan jo godt være, at Sanne er forbillede for nogle i et stykke tid, men forbillederne skifter måske til at blive til noget andet senere hen. Det er sådan set i orden, siger Mats udglattende.

– Men der er jo osse mange andre forbillede herhjemme. F.eks. kan man sige, at en sangstil som Anne Dortes osse har dannet skole nogle steder – og ... i virkeligheden handler det vel osse om, at vi har været et par stykker i denne branche i mange år. – Anne Linnet og mig f.eks. Det er måske ikke så svært, at andre tager mål efter det, der ligger nærmest. Det er da bedre, end at det er en eller anden amerikansk sangerinde fjernet fra alt muligt.

Ægteskabelige inspirationer

Der har været skrevet utrolig meget om Sanne & Mats – rock-ægtesparret – de nye Ike & Tina Turner osv. ... Men det ku' være interessant at vide, hvor meget ægteskabet har betydet rent musikalsk?

– Ikke ret mange steder, begynder Sanne. Det er vel egentlig først live, at tingene begynder at smelte sammen. Vi havde begge låst os fast på både pladeindspilninger og turne hver især, da vi rødtte ind i hinanden. Det har så

heldigvis flasket sig så fint, at vi har kunnet medvirke på hinandens turnéer. Men rent musikalsk kan jeg ikke rigtig høre den store forskel.

– Ikke endnu, skyder Mats ind.

ANC støttekoncert

Man kan mærke, at scene-ilden begynder at melde sig hos de to. Der er under en halv time til start, og samtalen blir en smule mere ukoncentreret. Først da Sanne begynder at snakke om ANC-koncerten i Sverige for nylig, kommer der liv i samtalen igen.

– Det var altså en oplevelse. Og det var meget fint, at vi var så mange, der kunne samle penge ind til de undertrykte organisation i Sydafrika. En meget flot manifestation, der burde kunne gentages i Danmark, hvis blot nogen ville organisere det. – Og her kan jeg blive rasende på de reaktioner, der har været på Afrika-initiativet herhjemme. Hvad er det for en andedam, der skulper op og siger, at det kun er for egen vindings skyld,

man stiller op til koncerten eller til pladen. Ens arbejdskraft er da for søren det eneste, man kan give som rockmusiker. Hvis nogen overhovedet har fået blot en smule promotion på Afrika-initiativet, er det vel Nanna – og det er O.K. – eller det er rettere ikke til at undgå. La os komme væk fra den andedam. Det er altså for snævert – La os istedet samle penge ind til de, der har brug for det. Jeg synes, det ville være en go idé med en støttekoncert til fordel for ANC, og hvis nogen er interesserede i at gå igang, kan de henvende sig til Mikael Wiehe, der organiserede arbejdet i Sverige og har en masse kontakter, slutter Sanne Salomonsen af, kikker på uret og lader os forstå, at det er ved at være på tide at slutte interviewet. Til slut er der blot at bemærke, at Sanne Salomonsen Band kører turné igen i marts og april. Så får vi hende at høre igen – denne gang forhåbentlig et bedre sted end Musikhuset i Århus.

DIN YAMAHA HIGH TECH FORHANDLER I DANMARK OG OMEGN...
FANGEL MUSIK, ÅRHUS -

YAMAHA DX-7, DX-21, RX-11, RX-15, RX-21, TX-7, QX-7, CX-5M...

SPECIALTILBUD TIL DX-7 EJERE!

Udvidelse af den interne hukommelse fra 32 til 128 stemmer!
Komplet incl. montering, kun kr. 2500,-

City,
Frida,
Finax Konto.

FANGEL MUSIK

MUSIK
CENTRUM

Indlever din DX'er om morgenen og den er klar om aftenen.
Med i prisen følger også 128 nye stemmer.
Ring og aftal tid på tlf. 06-12 00 33.

– Jan og jeg havde skrevet nogle sange og indspillet dem på bånd. Vi havde ingen planer om at komme til at indspille en plade. Men pludselig kørte den bare. Vi skulle lave en single og fik tillige en LP-kontrakt. Det hele gik enormt let. Virkelig det forkælede gennembrud!

Sådan fortæller Alberte i denne samtale, bistået af sin huskomponist Jan Rørdam.

Alberte, med efternavnet Winding, udsendte i efteråret sin debut LP, der blev pænt modtaget af publikum, P3 og lokalradioerne. Ikke mindst i kraft af hittet »Mexico«, der ramte plet i enhver fodboldhuss patriotiske hjerte, uanset den kendsgerning, at teksten ikke nævnte et eneste ord om VM-kvalifikation. Men i tider, hvor pop'en er i fremgang, og det er småt med lyrikens skarpsindighed, siger dette måske mere om publikum end om Alberte.

Men mens fodboldlandsholdet rundt om på de internationale græsplæner erobrede en plads i Mexico, drog Alberte med band ud for at erobre publikum på en præsentationsturné. Og selvom bandet bestod af rutinerede og professionelle folk som Frank Stangerup, Christian Dietl og Klaus Menzer, var det ikke helt uden nerver, Alberte

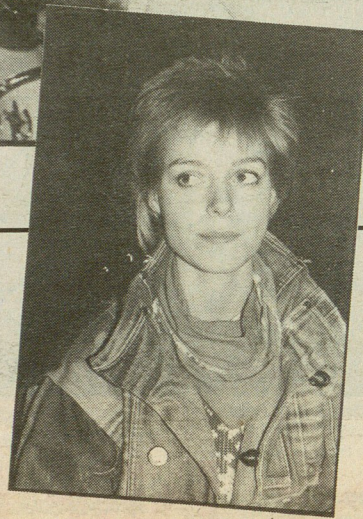

Alberte Winding og Jan Rørdam

Af Mads Kastrup Foto: Jan Jul

Det forkælede gennembrud

– Interview med Alberte

EN RIGTIG
NYTÅRSHILSEN TIL ALLE
KONCERT & FESTARRAN-
GØRER, BLADSMØRERE,
SPILLESTEDER, MUSIK-
MEDARBEJDERE M.FL.
FRA ET RIGTIGT MUSIK-
KONTOR.
P.S. DER ER FOR MANGE
KØBMÆND I DEN HER
BRANCHE.

Bo, Morten, Steener, Mette

AARHUS Musik Kontor 06 127722

tog afsted. Hun havde nemlig aldrig før stået på scenen med eget band, og følte sig ikke sikker på at kunne klare rollen som frontfigur.

På turné'en gæstede Alberte Vestergade 58 i Århus. GAFFA satte hende og Jan Rørdam stævne for at få debuthistorien.

Om brormand og onde tunger

Generelt taget går anmeldelsen af Alberte på, at hun nok er en ny pige på scenen, men hun synger den gamle sang.

Og hun svarer følgende på kritikken.

– Det må jeg lade op til andre at bedømme. Men det er enormt svært at være sig selv, når man lige er startet. Det er sgu' vanskeligt at markere sig med en stor personlighed, medmindre man er fuldstændig outreret, og det er jeg jo ikke.

– Jeg tror også, det er vigtigt for dig, at du kommer ud og spiller nogle flere live-jobs, siger Jan Rørdam. Hele pladen er faktisk indspillet, før du overhovedet har

stået på scenen. Så snart man kommer ud at spille, er der en masse ting, der falder på plads. Man finder ud af, hvad man kan.

– Jeg synes selv, pladen er lidt forvirret, fortsætter han. Den er jo næsten indspillet over et helt år. Og på de første numre var det kun Kasper og mig, der spillede. Senere kom der så andre med. Derfor er pladen ikke helt så ensartet, som man kunne ønske sig. Der er noget, der er meget poppet og noget, der er meget rock'et. Det er en lille smule forvirrende. Men efterhånden arbejder man sig frem mod det, man virkelig vil. Og de nye ting, vi har skrevet, er lidt mere funky. Det er nok i den retning, vi bevæger os.

Det, at Alberte har været fri for, med et demobånd i lommen, at løbe rundt og banke pladeselskaberne på dørene, har givet mange det indtryk, at hun er kommet alt for let til tingene. Onde tunger – og dem kan det nogle gange være interessant at lytte til – påstår, at Alberte står på scenen med en LP bag sig, fordi hun har en storebror, der hedder Kasper Winding.

– Vores historie er faktisk, at vi spillede båndet for Kasper, fortæller Alberte smilende.

Og vi spillede båndet for Sanne Salomonsen, som ringede til Henriette, der lige havde startet en dansk afdeling af det engelske pladeselskab Virgin. Og Henriette syntes, at det ville være fedt at indspille en plade. Men det kan godt være, at det ville have taget 5 år mere at finde frem til et pladeselskab. Det er helt klart, at der har været gode forbindelser. Men hvis Henriette ikke havde brudt sig om det, havde hun bedt Kasper om at pakke det

Interview

sammen og gå hjem og tænke sig om. Jeg tror bestemt, det var musikken, der fangede hende og ikke så meget brormand.

Jan Rørdam slår fast, at sådan er det bare, – alle kender alle, og resten er udenfor.

Og det er vel ikke kun et københavnsk fænomen, sådan er det vel også i Århus, omkring Genlyd f.eks.? Den udsendte nikkede bekræftende. – Men det har været enormt fedt at ha' Kasper med, og jeg tror også, han skal producere den næste LP, siger Jan Rørdam. Men så skal han have en mere overfladisk rolle. For til den tid har vi andre en del mere styr på, hvor vi vil hen.

– Onde tunger! Alberte vender tilbage til udgangspunktet, – det ville jeg sikkert også selv ha' sagt. Jeg er godt klar over, at jeg er kommet lettere igennem end de fleste.

Stille og roligt

– Det har ikke været så svært at være debutant, fortæller Alberte. – Tingene er gået ganske stille og roligt, og sådan skal det også være. Jeg vil gerne ha' tid til at vokse med kravene, og de har ikke været større, end jeg har kunnet klare dem. Der har altid været nogen til at gi' mig et skub. Ligesom da jeg startede med at synge. Der var det Jan, der fik mig i gang, ellers var jeg overhovedet ikke kommet nogen vegne.

– Der har også været tidspunkter, hvor du så ud som om, du helst ville være fri for hele maskineriet, supplerer Jan Rørdam. Alberte ler bekræftende. Men det er sgu' også hårdt at være frontfigur, fortsætter han. Det er nemmere at stå og gemme sig bagved en guitar eller et keyboard.

Men Alberte har også fået et spark fra anden side til at gå i gang med at synge. Det er især den sorte musik og herunder specielt et navn.

– Jeg plejer altid at fyre den af med Aretha Franklin, griner hun. Det gør alle de andre sangerinder også. Første gang jeg hørte hende, tænkte jeg, at det er bemærkelsesværdigt at kunne synge sådan, – at bruge en stemme på den måde. Jeg var fuldstændig overvældet. Men jeg er godt klar over, at det tager lang tid at lære at synge, som nogen af de store gør. Og det vil måske tage 10 år, før jeg er tilfreds med mig selv. Men hvis vores næste LP sælger f.eks. 25.000 eksemplarer, er det da klart, at det bliver svært at leve op til. Men så er mit ambitionsniveau sikkert også steget et par grader.

Fremtiden

– Hidtil er det gået godt, og ambitionerne er ikke så store, fortæller Jan Rørdam. Men vi snakker da om fremtiden. Vi skal sgu' indspille den næste LP. Og pladeselskabet siger selvfølgelig, at vi skal vente og så videre, men vi vil gerne lave den lige nu. Men udgangen på det bliver nok, at vi går i studiet til sommer engang.

HARRISON

PROFESSIONAL MIXER AMPLIFIERS

X600
300 + 300 Watts stereo
600 Watts mono
(3 U Height)
Kr. 10.245; incl. moms

X1000
500 + 500 Watts stereo
1000 Watts mono
Bargraph output displays
(3 U Height)
Kr. 11.495; incl. moms

ABmusik

KLOSTERGADE 68
8000 AARHUS C
DENMARK
TEL. +45 6 19 87 33

Miss Super Cool

Sade – den engelske popstjerne med den fløjlsbløde stemme og den cool cool overflade – den billedskønne sangerinde med pophistoriens frækkeste læber, besøger København den 29. og 30. januar og Århus den 3. februar. Altså tre koncerter i Danmark som led i hendes Europa-tourne – en promotiontur for hendes nyeste LP »Promise«.

Sjældent er billetter blevet revet væk fra skranken, som da udsalget af billetter til Sade-koncerten startede. Det hele gik så hurtigt, at man skønnede det var nødvendigt med en ekstra koncert i København. Den fløjlsbløde stemme med den iskolde facade har guld i mund efter et par år på den internationale popscene med et par sikre hits – hvem kender ikke »Smooth Operator« eller »Your Love Is King«, der begge har ligget øverst på hitlisterne verden over.

Pladekontrakten

Det hele startede for lidt mere end to år siden, hvor Sade (udtales »Sharday«) trådte ud af St. Martins School of Arts med et hovedfag i tøj-design. Hun havde indimellem taget jobs som kor-pige i tilfældige bands, mens hun samtidig selv skrev på materiale sammen med veninden og saxofonspilleren Matthewman. Sammen skrev de bl.a. »Smooth Operator« – i øvrigt det eneste nummer, Sade ikke selv har skrevet hele teksten til. Manageren Lee Barret opdagede Sade og vidste, at her havde han at gøre med en helt speciel kunstner, der ikke blot skulle stilles ind i køen blandt andre, men promoveres højt.

Han fik en pladekontrakt igennem hos Epic – et datterselskab til CBS. Kontrakten lød på 60.000 pund i forskud samt 14¾% af pladesalget. I første omgang noget af en hård nyser på pladeselskabet, men en handel, hvor det senere skulle vise sig, at selv kvarte procenter udmønter sig i tusindvis af pund sterling. Med et salg af LP'en »Diamond Life« på 6 mill. eksemplarer verden over, blev Sade en guldfugl for pladeselskabet.

Cool facade

Sade Adu, der er af nigeriansk afstamning, har samtidig med sin stigende popularitet, været igennem hele den mølle, alle de kendte stjerner kender til. Det er slut med indkøb i det nærmeste supermarked, slut med at gå ned i den lokale pub eller i det hele taget at føre en normal tilværelse. Inden for de sidste par år har guldfuglen, ifølge pressen, været gravid et par gange, været kæreste med et utal af andre stjerner og taget en overdosis heroin. Selv tager skønheden virakken med ro og beskytter sig bag en cool facade, der af mange andre bliver opfattet som arrogant og utilnærmelig. Dette har givet hende navnet Miss Super Cool. Både musikken og hendes udseende bærer præg af

cool-ness. Der titter et spor af perfektionisme omkring hende, det udarter sig i en meget glat overflade – både på hendes plader og i hendes udseende.

Spændingsfyldt musik

Sade Adu's kometagtige karriere på den internationale stjernehimmel er en undtagelse, der bekræfter reglen. Hun har formået at komme helt til tops med sit jazz-baserede materiale, der er enestående og bestemt ikke umiddelbart salgbar blandt disco-funk, hård rock og plastik-soul. Spændingen i Sade's musik udtrykkes bedst mellem den cool cool overflade i arrangementerne og den spændingsfyldte, passionerede stemmeføring. Spændinger, der blottægger mystik og lidenskab. Hendes mørke fløjlsbløde stemme synger direkte op mod den glatragede musik, der kun glimtvis udtrykker de dybder, der ligger i teksterne – til denne afdeling spiller Matthewmans saxofon en stor rolle, men også et nummer som »Sweetest Taboo« fra hendes seneste LP, »Promise«, åbner op for en mere direkte musikalsk fortolkning i en næsten Marvin Gaye'sk hvid soul-fornemmelse.

Der bliver helt sikkert noget for både øjne og ører ved hendes tre koncerter i Danmark. Går man uheldet til koncerterne uden tidens bastante rytmer i kroppen, venter der dig en stor oplevelse med det nye talent inden for den internationale stjernehimmel. »Promise« hedder hendes seneste udspil. Lad os håbe, hun holder løfterne ved koncerterne. h-a

ROLAND SEQUENCEREN EN NATURLIG DEL AF DIT KEYBOARD SETUP

Rolands bruger-venlige digitale midi sequencer MSQ-100, med de mange features

- ★ Memorykapacitet 6.100 notes
 - ★ Registrerer også anslagsfølsomhed og aftertouch
 - ★ Memory cassette-dump
 - ★ Step og realtime programmering
 - ★ MIDI kanal-vælger og shift
 - ★ Tape-sync in/out
 - ★ Start/stop via fodkontrol (DP-2)
 - ★ Letlæseligt digital display
- Normalpris kr. 6.750,-

Laid Back åbnede dørene til udlandet

Pretty Maids dansk heavyrock i verdensklasse

Af: Arne Vollertsen
Robert Borges og
Henrik Adler

UDSALG

af brugte instrumenter

+ diverse nedsatte demonstrations-
varer – som f.eks. trommesæt,
sanganlæg, pedaler, basanlæg.

fra

-10- 50%

– rabat på nyprisen

Little Big Horn

SKOLEGADE 15
SILKEBORG (06) 81 64 36

I denne anden artikel, ud af en serie på tre, vil vi beskæftige os med den del af den danske pladeproduktion, som henvender sig til det store udland. Da vi efterhånden har måtte konstatere, at toppen af dansk rock er stivnet en smule, kunne man håbe på, at den stigende export af dansk musik til udlandet ville åbne muligheder for, at nye grupper og andre genre ville få en chance i udlandet. Vi har valgt at se lidt på den store maskine, der kan gøre drømmen om udlandet til realiteter og måske skaffe dansk musik et internationalt ry. Det lader til, at rockmusikken er ved at få selvtiltiden tilbage.

Danmark på riller II

Det har aldrig været særlig nemt at forstå dansk, hverken amerikanerne eller russerne har haft mod på at lære sproget. Vi synes jo ikke selv, at vores danske sprog er udpræget grimt, men ude i den store grimme verden finder de det trods

alt ikke så smukt, at de køber dansksprogede popplader. Så forhindring nr. 1, når man vil ud over landets grænser, er sproget. Det betyder, at man så må udtrykke sig på spansk, tysk, fransk eller engelsk, som vel anses for at være

det lettest tilgængelige. Men hermed er det ikke gjort. Mængden af grupper, der forsøger sig på engelsk, og som alle har kvalifikationer i orden, er enorm. Der skal mere end tilfældigheder til for at nå igennem det system, der skal hjælpe én til en karriere i udlandet – i dette tilfælde pladeselskaberne.

Men det er vigtigt at pointere, at penge og forbindelser ikke alene skaber succes, der skal også originalitet og talent til.

Generelt kan man sige, at pladeselskabernes holdning til dansk musiks muligheder i udlandet har ændret sig i løbet af de sidste 4-5 år. I 70'erne og først i 80'erne skulle alle nye grupper synge på dansk, før pladeselskaberne overhovedet gad lytte til dem. Utroligt få grupper fik lov at prøve kræfter i udlandet, alle kender vel Gasolins flop i USA.

Uventede succes'er med danske grupper i udlandet har givet både musikere og pladefolk selvtiltiden tilbage, og man tør igen sende sine ting til udlandet, også selvom den pågældende kunstner aldrig har solgt en plade herhjemme.

Men der er stadig forskellige genre, der ligger uberørt hen. Det kan måske skyldes den generationskløft, der ligger mellem ledelsen i pladeselskaberne og de helt nye grupper. Men måske satser

man i første forsøg på dét, der har det største marked i pop-musikken.

Heavy eksport

Der er flere eksempler på danske grupper, der må hente deres første pladekontrakt i udlandet, før et dansk selskab fatter interesse. Et af eksemplerne er heavy-rock gruppen Pretty Maids fra Horsens, som efter at have fået fingeren af alle de danske selskaber inklusiv CBS, fik udsendt en mini-LP på det lille engelske Bullet Records. Året efter, i 1984, købte CBS rettighederne til mini-LP'en og skrev samtidig kontrakt med Pretty Maids, sandsynligvis overbevist af rygterne om, at gruppen havde solgt mange plader i England. CBS er en del af et multinationalt selskab med afdelinger over det meste af verden, og det har både sine fordele og ulemper. En af fordelene er selvfølgelig, at der er en del kapital bag det, og de kunne bl.a. betale de ca. 500.000 kr., som det kostede Pretty Maids at være support på den engelske gruppe Saxon's verdensturné.

Når man skal sælge plader på verdensplan, er det vigtigt at kunne få licens-aftaler med selskaber i andre lande – med postordre går det aldrig. En licens-aftale betyder, at det udenlandske pladeselskab varetager produktion, salg og promotion af produktet i deres land. Kunstnerens danske selskab leverer alle materialer

VIND

Totalpetroleums nye vinylhitter
EFG-Blues/Disco – et elektrisk
modspil til regeringen.

Spørgsmål: 7-8.000 unge mangler praktikplads, EFG-støtten er fjernet, undervisningen på de tekniske skoler er blevet forringet, og transportgodtgørelsen er forsvundet. Skyldes det (sæt kryds):

- at lektor Arntzen igen huserer på P4
- at sommeren var sjæppende våd
- at undervisningsminister Bertel Haarder med hård hånd hugger ned på EFG
- at EFG-elever har lommerne fulde af penge
- at EFG-elever får 50% rabat i alle butikker

Send det rigtige svar til

Landsorganisationen i Danmark
Rosenørns Allé 12
1634 København V
mrk. kuverten EFG-plade

Total PETROLEUM

EFG-BLUES

Ny single fra Totalpetroleum

Køb den hos pladeforhandleren
eller

Disneyland After Dark satser også på udlandet

til brug for en udgivelse, dvs. færdigt masterbånd, coverlayout, plakater, pressesæt, video osv. Problemet for de multinationale selskaber er, at hvis deres samarbejdspartner i et land ikke finder produktet egnet til markedet og siger nej til en licens-aftale, kan de ikke forhandle med andre selskaber. Pretty Maids sidste LP »Red Hot And Heavy« er udkommet næsten worldwide og har indtil videre solgt 110.000 eksemplarer, heraf 8000 i Danmark. Specielt japanerne er vilde med gruppen, men den er ikke kommet ind på det amerikanske marked. Ifølge Jan Degner fra CBS/DK skulle det være svært at komme ind her på grund af deres specielle markedsføringsregler. I USA har alle pladeforretninger returret på grammofonplader og for at dække det kæmpemarked, som landet er, skal man presse omkring 200.000 plader med risiko for at få de 190.000 tilbage igen.

Der er også danske grupper med pladekontrakt, der ikke kan komme ind på det danske marked. Århusgruppen Funk Connection var uheldige med deres tyske selskab W.O.M., for hvem det aldrig lykkedes at få pladen udgivet herhjemme.

Laid Back som eksempel
Et af de vigtigste brud på opfattelsen af dansk musiks muligheder i udlandet kom for et par år siden, da duoen Laid Back pophittede over det meste af verden inklusiv USA. Gennembruddet var ikke et brag baseret på tilfældigheder. Bag det lå flere års hårdt benarbejde fra hovedkræfterne bag Medley; Mikael Ritto og Poul Bruun.

Medley's »know how« om pladesalg på verdensplan handler for det meste om at have de rigtige forbindelser og helst så mange som muligt. Det var på mediefestivalen i Cannes for 5-6 år siden, at Ritto og Bruun begyndte at opbygge deres kontakt til udlandet. Med i posen havde de en engelsk version af Lasse & Mathilde's store hit »Lundeborg Hymnen«, og det lykkedes faktisk at få licens-aftaler på sängen i 5 europæiske

lande. Flere besøg på mediefestivalen og en hel del rejser til udlandet var med til at gøre kontaktnettet til branchen i andre lande større, og da Medley kom med Laid Back, blev de sidste døre åbnet. Det var dog ikke lige let alle steder.

Da Laid Back skulle ind på det tyske marked, fik Medley nej hos de første 20 selskaber, og da den så endelig gik igennem, solgte duoen 700.000 plader – helt pænt! Medley har efterhånden en del erfaringer i licens-kontrakter, og deres nye danske håb, gruppen Défilm, er allerede på vej ud i den store verden, og for Medley er det ikke længere blot et spørgsmål om at få tingene udgivet i udlandet, det skulle ifølge Mikael Ritto være nemt nok. Det er sværere at finde de selskaber, der vil og kan give produktet den rette opbakning. Produktet skal selvfølgelig være i orden, og der skal også gerne være en god video på produktet, så derfor sendte Medley Défilm til London. Selvom gruppen blev dårligt modtaget herhjemme, har de stadig en chance i udlandet, og de har ihvertfald et pladeselskab, som tror på dem.

Andre veje

Et andet uafhængigt selskab, der er skudt kraftigt frem i løbet af de sidste par år, blandt andet ved at lugte hit, hvor andre har meldt pas, er Mega Records, der er et dansk pladeselskab, som ikke kun begrænser sig til danske kunstnere, men henter sine kunstnere fra forskellige steder i verden. Den tyske duo Modern Talking har været en kassesucces for Mega, og andre ting er under opsejling.

Selskabets danske håb i udlandet i cowpunk gruppen »Disneyland After Dark«, hvis LP skulle være på gaden i februar måned.

En spinkel gangbro

De mest spændende og nyskabende grupper er ikke altid der, hvor kapitalen er, og nogle af de små ellers så alternative selskaber, slår pludselig over i den helt anden groft og forsøger sig på popfronten.

Pladeselskabet Irmgardz,

som er kendt for at lave lidt billigere produktioner i forhold til Défilm og Modern Talking, har netop fundet deres hul til udlandet. Dette skete i form af en distributions-aftale med det alternative engelske selskab Rough Trade. Gennem hullet sendte Irmgardz dets mest ambisøse navne som f.eks. Gangway og Scatterbrain, og deres nyeste popfund, Russia Heat og Naive, følger sikkert også. Men i London udgives der ca. 200 plader om ugen, så nu kan man kun håbe på et mirakel! Og det er de ikke de eneste, der gør! Inden for det sidste års tid har bl.a. Clinic Q og Johnny & de kolde dæmoner turneret i England, uden at noget pladeselskab har vist interesse. Mange andre grupper har turneret med deres demo-bånd i hånden. Nogen bliver ved og nægter at lægge en dæmper på deres ambitioner, mens andre gir' op og stiler efter et gennembrud på den danske

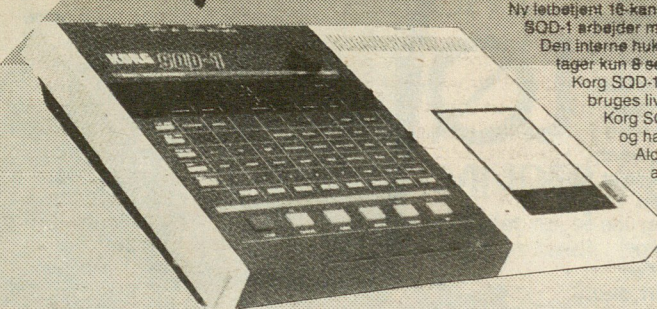
scene. Lykkes det at sælge over 100.000 plader her, vil pladeselskabet som regel også gå videre, f.eks. udgiver CBS nu en engelsksproget single med Anne Linnet & Marquis de Sade. Singlen udkommer foreløbig i 5 europæiske lande. Steffen Brandt er også sendt på skolebænken for at kunne forbedre TV 2's chancer, når de skal udsende en single i England.

Men pladeselskaberne er stadig på jagt efter nye spændende grupper, der skiller sig ud fra massen, og som véd, hvor melodien ligger begravet. Hårdt arbejde, held og omtanke i benyttelsen af de danske pladeselskaber vil helt sikkert forbedre chancen for gennembrud.

Næste og sidste afsnit i denne spændende serie om den danske pladeproduktion handler om de alternative pladeselskabers rolle i hele denne mølle. RAB

STEP INTO TOMORROW'S MUSIC

SQD-1 MIDI RECORDER

KORG SQD-1 SEQUENCER

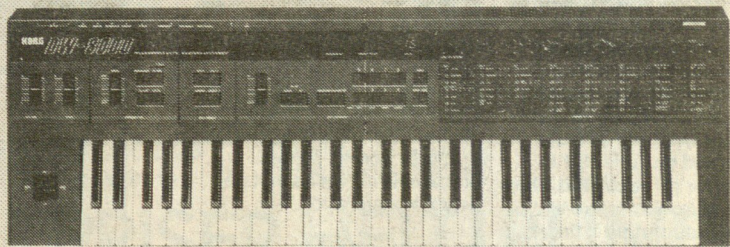
Ny letbetjent 16-kanals midi sequencer med lynhurtigt diskettedrive. SQD-1 arbejder med en 2,8" diskette, som kan indeholde hele 30.500 notes. Den interne hukommelse i SQD-1 er på 15.250 notes og indlæsning af disse tager kun 8 sekunder!

Korg SQD-1 kan derfor – som den eneste sequencer i denne prisklasse – bruges live.

Korg SQD-1 kan selvfølgelig programmeres i både real og step time og har alle editeringsmuligheder.

Aldrig før har det været så simpelt for musikere og komponister at arbejde med sequencere, og aldrig før har det været muligt at få en sequencer, med så stor hukommelse plus hurtigt diskettedrive for kun kr. 8.800,-

DW-8000 PROGRAMMABLE DIGITAL WAVEFORM SYNTHESIZER

KORG DW-8000

Ny 8-stemmig programmébar polyfonisk synthesizer med 2x16 forskellige digitalt samplede kurveformer.

Korg DW-8000 er selvfølgelig udstyret med anslagsfølsomt keyboard med aftertouch. Indbygget i DW-8000 findes også en programmébar digital delay, som kan bruges til så forskelligartede effekter som chorus, flangning, kort – langt delay, m.m. Ud over alt dette har Korg DW-8000 en auto bend funktion, som kan bruges til fantastiske bas- og voice lyde.

Vil du spille komplicerede rytmemønstre findes også en assignable midi arpeggiator. Korg DW-8000 er kort og godt markedets mest alsidige – og ikke mindst velydende – synthesizer. Pris Korg DW-8000: Kr. 16.500,-

JA TAK!

Send mig venligst mere information om KORG's nye geniale produkter.

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr./By: _____

Send kuponen til:

Hagstrøm Musik . Øresundsvej 148 . 2300 København S.

KORG '86 | KORG N | E W PRODUCTS

Drømmen som det stærkeste våben og den ultimative motivation

I anledning af Simple Minds-koncerten i Valby-hallen den 27. og 28. januar.

I forbindelse med Simple Minds-koncerten i København den 27. og 28. januar har GAFFA's ekspert i skotske ny-rockbands set nærmere på gruppen og dens historie.

Af Steen Skole, Frank Jørgensen
Foto: Gorm Vallentin.

Once upon a time there was a popstar that fans used to send foodparcels – That is not the appeal He's got now where He stands still, dazed and stares into the crowd

Nogenlunde således skriver Andrea Miller i NME om Jim Kerr, sanger i Simple Minds, efter en koncert på hjemmebane, Glasgow Januar 1985. Dette er den generelle holdning til koncertaktuelle Simple Minds i den ofte flabede engelske musikpresse. En ting er sikker: Simple Minds er populære i Danmark. Det er ikke sket før, at et tidligere skotsk punkband har udsolgt to koncerter på rekordtid. Den første af koncerterne var faktisk udsolgt på 2 timer, hvorefter man arrangerede en ekstra koncert, som også udsolgte lynhurtigt.

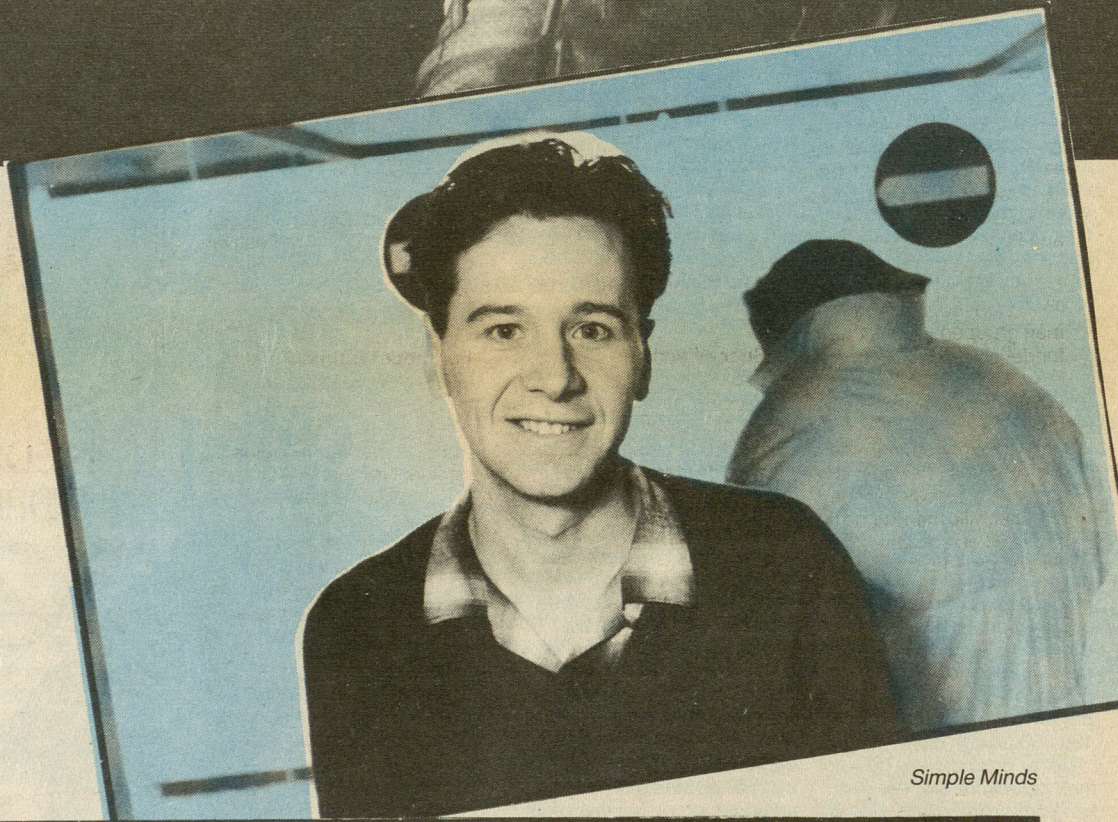
Det hele startede for 8 år siden i den skotske havneby Glasgow, hvor 2 folkeskoleelever i et klart øjeblik fandt ud af, at chancen for at bestå eksamen var lig nul og lysten dertil var ligeså meget lig nul. Jim Kerr og Charles Burchill tog efter denne erkendelse afsted rundt i Europa på tommelfingeren. På en mark uden for Milano besluttede de to unge herrer, at hverken Glasgows værfter eller en plads i arbejdsløsheds køen havde nogen som helst form for interesse. Kerr og Burchill tog tilbage til

Skotland og havnede midt i den gryende punkbevægelse. Sammen med en god ven, Brian McGee, startede de gruppen Johnny and the Self Abusers, og da det dengang var enormt populært at have et punkband på programmet, var gruppen sikret arbejde et pænt stykke tid fremover. Gruppen var selvfølgelig ude efter en pladekontrakt lige som alle andre og en aften efter en vellykket koncert, blev gruppen kontaktet af en fyr fra det lille-bitte pladeselskab Chiswick Records. Hurtigt herefter udkom singlen »Saints and Sinners« og umiddelbart herefter opløstes gruppen. De 3 efterladte, Kerr, Burchill og McGee fandt sammen med to nye venner, Michael McNeill på keyboards og Derek Forbes på bas. Simple Minds var navnet på denne konstellation.

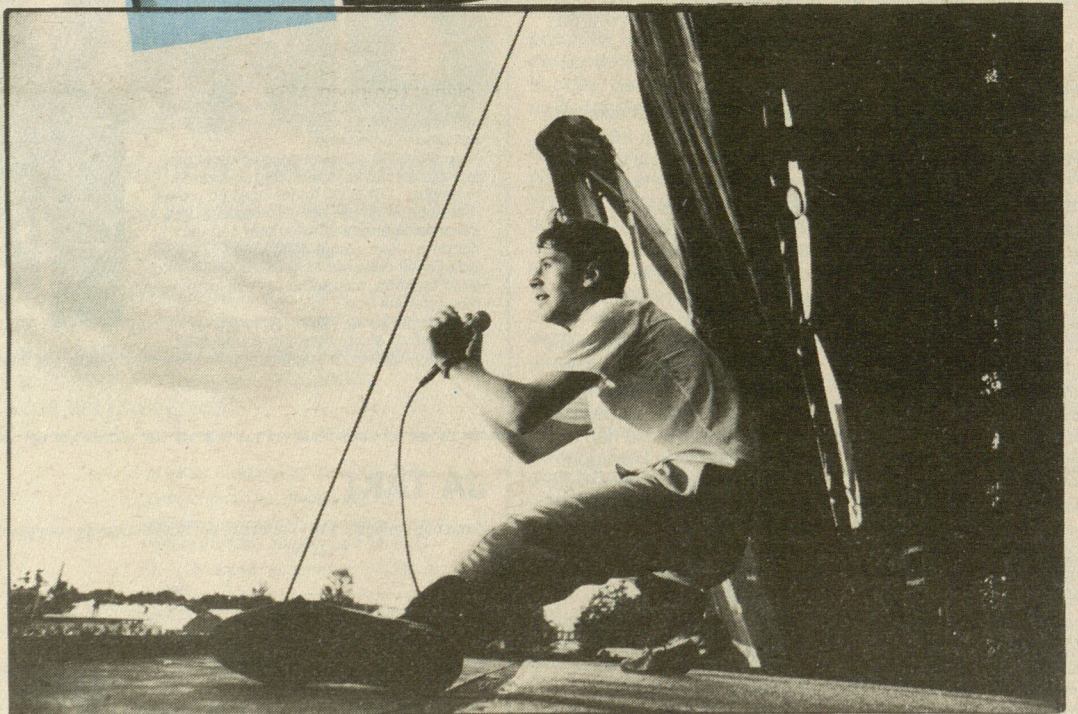
Gennembruddet

Jim Kerr siger om det tidligere Simple Minds: »På det tidspunkt var alle de nye grupper noget »stærkt« som The Clash eller The Banshees, så for mig repræsenterede vort navn en slags renhed i modsætning til alt det lort, der blev kørt op i den periode. Vi havde London-scenen på afstand og kunne derfor bedre overskue, hvad der skete. Vi var lidt udenfor og en lille smule naive, men selvalgt naive!«

I sommeren 1978 fik Simple Minds kontrakt med Zoom Records og udgav i starten af 1979 LP'en »Life in a Day«, som egentlig ikke gjorde sig særligt bemærket. Pladen var

Simple Minds

ikke stilren, der blev eksperimenteret en hel del, men gruppens retning blev udstukket og grænserne for Simple Minds formåen blev afprøvet.

Simple Minds var i studiet igen i 1979 og barslede med en ny LP »Real to Real Cacophony«. Endnu engang kølrig modtagelse af presse og publikum. Simple Minds blev imidlertid ikke slået ud, men begav sig ud på en Europaturné, der bl.a. bragte dem til Århus Musikteater, 4.9.79. Simple Minds var stadig for ukendte til at skabe den store omtale, så stort set blev koncerten forbigået i tavshed.

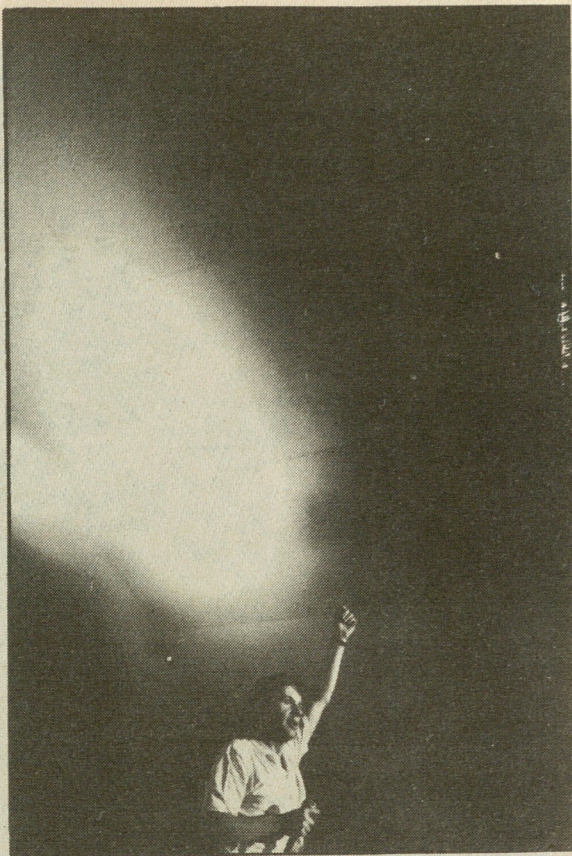
Simple Minds' egentlige gennembrud kom først ved udsendelsen af den 3. LP »Empires and Dance« i slutningen af 1980. Her begyndte det at rulle fra toppen for gruppen og man opnåede enddog et hit med nummeret »I Travel«, som gik sin sejrsgang i alverdens danse-buler.

Alle ting har en lyd

Succes forpligter, og i 1981 følte Simple Minds, at pladeselskabet Arista ikke gik nok i offensiven for dem. Herefter gik gruppen over til Virgin og kvitterede med indspilningen af dobbeltalbummet »Sons and Facination-Sister Feelings Call«. Salget af dette gik lidt sløvt, så man trak det tilbage og udsendte istedet to enkelt LP'er. Bedst gik det for »Sons and Facination«, som indeholdt et oplagt hit, »Love Song«. De to LP'er minder ikke ret meget om hinanden, men gruppen synes at have fundet sit ståsted. Formen er udviklet, Simple Minds' flotte stemningsbeskrivelser var i mål.

Jim Kerr siger om nummeret »In Trance as Mission«: »Hvis man hørte musikken til det nummer, ville man kunne høre, at musikken allerede havde skrevet ordene af sig selv – selvom ordene var i mig – musikken er så fuld af billeder, og den bringer dem bare frem i mig – it comes out in sympathy« – lyd kan gøre det, folk griner af det, men lyden bringer det virkelig frem. Det er som en stemmenøgle, alle ting har en lyd. Når man slår nøglen mod tingen og sætter dem mod hinanden, laver de deres egen lyd – der er selv toner, der i forening kan frembringe en tredje lyd – lyde i rummet – det kaldes »The holy choir« – lyden i sympati, det synes jeg er et meget smukt udtryk.«

Teksten blev improviseret i studiet under optagelsen, men det er ikke den normale fremgangsmåde for Jim Kerr. På gruppens turneer er hans øjne som fotografiapparat, som opfanger de indtryk, der senere nedfældes i teksterne. Især USA gør indtryk på ham, men ikke alle er lige gode. På »The American« fra »Sister Feelings Call« tegner Jim Kerr et billede af Amerika, som trods et farvestrålende flag, store monumenter og fremtrædende personligheder, ikke kan skjule ensomhed og sorgmodighed. Alligevel er der – som altid – i Simple Minds' sange en god portion håb for fremtiden, en drøm om at turde drømme, og en gennemgående tendens til at bringe barnet i sig og i os andre frem til overfladen (igen). Han synger om oplevelsen ved at se havet for første gang, at

møde engle og andre af de følelser, man skubber fra sig, i bestræbelserne på at blive voksen. Det hele handler om at tro, tro så stærkt, at troen kan blive virkelig, for troen er det stærkeste våben man har, det er den ultimative motivation – for hvad er meningen med det hele, hvis man ikke tror?

Succes'en i hus

Ved udgivelsen af »New Gold Dream«, stod det klart, at her var målet nået, den lange rejse fra den tågede start til tiden med de klare visioner, alt summeret op i en LP, som mange havde som deres bud på årets LP 1982. Pladen er fyldt med en sjælden ro, og dog fyldt med boblende livsglæde med et gran af tilskuerens forundring over den smalle grænse mellem kærlighed og sorg, ikke som det normalt opfattes af flertallet af popgrupper, men ved at se på virkelige hændelser, bl.a. likvideringen af Egyptens præsident Sadat, hvor hans kone tabte sin personlige kærlighed, men hvor folket jublede over en tyrans skæbne. Jim Kerr tager ikke stilling i den gængse forstand, han nøjes med at nyde den skønhed, som kan findes i en tragedie: »Sådan nogle oplevelser inspirerer mig ikke til at sige, at Sadat var et godt eller et dårligt menneske, for det ved jeg ikke, jeg kendte ham ikke og jeg har ikke boet der, men det afholder mig heller ikke fra at være interesseret i denne forvirring, og verden i det hele taget, for jeg elsker virkelig denne verden, ellers ville jeg ikke stå op om morgenen, og så længe den drejer, er jeg villig til at tage den på godt og ondt.«

Gruppen havde på denne LP fået en ny trommeslager, Mel Gaynor, som i spillestil adskilte sig fra Brian McGee ved at være mere energisk, noget, som bassisten Derek Forbes udnytter fuldt ud på »New Gold Dream«, hvor basgangene er det bærende element i sangene. I en tid, hvor funk vandt mere og mere indpas i tidens musik, har det også været medvirkende til, at

Simple Minds begyndte at hitte. »Promised You A Miracle« blev gruppens første store hit, efterfulgt af »Glittering Prize«, og en koncert i Falkoner Teatret i marts '83 blev ganske godt besøgt, og ved samme års Roskilde Festival blev deres koncert et tilløbsstykke.

Succesen var hjemme.

For meget rutine

Efter »New Gold Dream« kunne man forvente at Simple Minds udvikling ville gå i en mere poppet og melodios retning. Gruppen var klippefaste i publikums bevidsthed og var nu så store at man kunne optræde i kæmpe sportshaller og ved festivaler. Udviklingen for mange af kollegerne har vist, at man hurtigt falder til patten og giver

Waterboys er en Walisisk gruppe, der har fået fornøjelsen at supportere ved begge Simple Minds koncerter i Valby-hallen.

Waterboys er dannet af sangeren Mike Scott, som desuden er guitarist og pianist i gruppen. Mike Scott er en meget stor beundrer af Van Morrison og Waterboys musik er præget af samme dybfølelse og inderlighed som Morrisons. The Waterboys har udgivet 3 LP'er hvoraf den sidste »This is the Sea« er pænt placeret på de engelske hitlister.

publikum, hvad de vil have og glemmer at udvikle nye ideer, og i det hele taget slapper lidt for meget af. I midlertid tog Simple Minds for en kort tid en anden retning. Den efterfølgende LP »Sparkle in the Rain« havde en mere rå lyd end »New Gold Dream« og var heller ikke så melodios som denne. Det skyldtes måske valget af Steve Lillywhite som producer, kendt fra U2, Siouxsie and the Banshees, The Members og Psycedelic Furs. Lyden på »Sparkle in the Rain« er stadig den gode gamle, storslåede Simple Minds-lyd, men der bliver slået hårdere an og pladen er mere viril og frisk end de foregående. Som sædvanen gav gruppen en grundig opfølgning i form af en masse koncerter, som bl.a. bragte gruppen til København d. 23.3.84. Udsolgte huse, men med mange tegn på afmatning og træthed og for megen rutine. Gruppen trængte synligt til en pause, som da også efterfulgte »Sparkle in the Rain« turneen.

Mere form end indhold

Det næste man hørte til Simple Minds var et stykke filmmusik. »Don't You Forget About Me«, først udgivet på single i USA. Da den hittede dér, blev den også udgivet i Europa. Nummeret blev produceret af Keith Forsey, som fik tilsat så mange hitliste-effekter, at det var svært for gamle fans at genkende gruppen. Det hænger måske noget sammen med, at bassisten Derek Forbes ikke længere kunne se nogle fremtids-perspektiver i Simple Minds og derfor gik sine egne veje – dog uden at smække med dørene. Det høres desværre med al ønskelig tydelighed på den seneste LP »Once Upon A Time«, hvor den nye bassist John Giblin ikke viser megen profil. Han formår slet ikke at leve op til Derek Forbes standard, som gav Simple Minds en rytme og et liv som er uerstatteligt.

Der er ingen tvivl om, at Simple Minds har været nyskabende. De har haft deres helt personlige lyd og

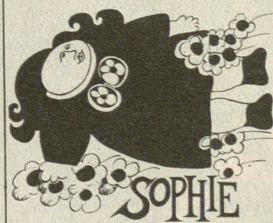
Jim Kerr er absolut en af vor tids mest begavede sangskrivere, og han har haft et helt suverænt vespillende og homogent band i ryggen hele tiden. Sammenspillet i Simple Minds er sjældent set mage. Man har altid fornemmet, at det var en gruppe og ikke en flok godtpillende, ekvilibristiske individualister.

Kritikere som fx. Andrea Miller, som vi citerede i starten, påstår, at Simple Minds er faldet i Vorherres store popularitetsfælde og derfor har mistet den gejst, som for bragte dette band så langt. OK, det er et stort band – stadigvæk, men man stiller store krav på grund af deres tidligere præstationer. Det synes at knibe lidt med at opfylde disse krav, da Simple Minds for tiden er mere form end indhold. Det bliver spændende at se, om gruppen ved deres optræden i Valby-hallen i januar kan gøre denne kritik til skamme. Vi håber!

Tak for uvurderlig hjælp til Søren Bang-Christensen

-så er der UDSALG over hele linien...

Masser af
NEDSAT
SOPHIE
TØJ
TIL KVINDER
Vi har ryddet op, så
kom og gør et fund!

ROSENSGADE 23
- ved Pustervig

EKSTRA
BILLIGT
TØJ
TIL BØRN
& GRAVIDE
BØRNEBUKSER
fra
49,-
SOPHIE

Børnetøj & ventetøj
ROSENSGADE 30

Masser af
NEDSAT
TØJ
TIL MÆND
f.eks.
KVALITETS-
JAKKER
før 1.290,-
NU
499,-

SOHO
midt i
cafékvarteret
- herretøj fra
Sophies tøjhuis...
Rosensgade 23 & 30 Århus C
Telefon 06-12 22 89
- bag Hotel Royal

PRISER HELT I BUND

AB musik
Klostergade 68
8000 Århus C Tlf. (06) 19 87 33

FOLLOW YOUR HEART OR FALL

All you need...

– et professionelt lydstudie,
du kan tage med dig overalt:

Porta One Mini studio

Nu kan du få fuldt udbytte af alle de gode indfald, alle de fine detaljer, alle de "store" øjeblikke.

Tascam Porta One er verdens mindste, professionelle 4-kanals lydstudie. Med en kvalitet og med faciliteter, der gør mange større optagere til skamme. Og med den yderligere fordel, at Tascam Porta One også kan arbejde på batterier.

Nogle af Tascam ministudiets mange fine egenskaber omfatter:

Trinløs regulering af hver af de 4 indgange. PAN regulering af signalet i stereolydbilledet. Tonekontrol i alle funktioner. Master-fader. "Ping-Pong" overspilning til andre spor sammen med ny indspilning: i alt 10 spor i 1. og 2. generation! DBX støjreduktion: Standard båndhastighed.

Gå ind til din forhandler og lad dig overvælde af alle Tascam Porta One's muligheder.

Pris kr. 7.100,- excl. moms.

TASCAM

TEAC professional division

Leje med forkøbsret.

Pr. mdr. kr. 345,- min. 6 mdr.

pr. mdr. kr. 298,- min. 12 mdr.

Prøv den hjemme i 2 dage gratis!

ring for yderligere oplysninger, få tilsendt katalog gratis.

expert radiohuset

Frederiksgade 16-18 - 8000 Århus C - Tlf. (06) 13 01 22

Interview

Interview med den århusianske rock-crooner Lars Muhl, der i midten af denne måned udsender sin første solo-LP med en titel så lang som et ondt år.

På denne plade har Lars Muhl fulgt sit hjertes inderste længsel ved at være bundløs ærlig og uden musikalske lån fra tidens tendens – i sandhed en plade, der for Lars Muhl har handlet om at følge sit hjerte og ikke gemme følelserne bag lukkede døre.

Lars Muhl stødte jeg første gang på i forbindelse med en koncert i Marselisborghallen i Århus. Han var dengang medlem af gruppen Daisy, der skulle forvarme den amerikanske supergruppe Steppenwolf – altså befinder vi os i slutningen af 60'erne – håret er langt, og piben røg rundt et par gange.

Det gjorde den osse for Daisy under en turné til Israel samme år. Desværre blev gruppen anholdt for besiddelse af hash og blev smidt i fængsel. Det er der intet mærkeligt i – specielt ikke dengang, men den gode historie ligger i, at gruppen umiddelbart efter blev løsladt af den israelske dommer med den begrundelse, at Danmark havde hjulpet jøderne under 2. Verdenskrig, så derfor kunne dets yngel ikke falde helt ved siden af. Men bøden blev klækkelig, og gruppen måtte forlænge tournéen en måned for at få råd til billetten hjem. »Det var vanvittigt, men sådan var tiderne dengang«, siger Lars Muhl.

Senere i 70'erne, hvor vi andre gik og hyggede os med spillemands-rock og jazz-rock, flygtede Lars Muhl til England, hvor han besøgte en ven, der osse var betaget af den engelske rock-scene på det tidspunkt.

Det vil først og fremmest sige David Bowie og Elton John – navne, der næsten ikke figurerede i danske pladesamlinger på det tidspunkt.

– Det var svært at komme hjem til, erkender Lars. Jeg havde en masse sange i hovedet, som ikke kunne komme ud mellem alle de danske ting. Det var svært at få jobs, men Spillemandene ville gerne ha mig med, så jeg tog ud for at snakke tingene igennem med dem – det endte med, at jeg blev roadie for bandet!, griner Lars med et skævt smil.

Exit Warm Guns

Efter på denne måde at ha trådt vande i det århusianske musikmiljø et par år, opstod Warm Guns – et af »den århusianske bølges« mest oversete bands. Måske skyldes dette bandets noget diffuse profil – var det et rock-band, et punk-band eller måske hit-band. Problemet var, at gruppen overhovedet blev slået i hartkorn med den århusianske bølge, hvor gruppen faktisk ikke hørte hjemme. Hertil var gruppens materiale for »voksent« – for melodist og for blødt. Blev man slået sammen med grupper som Lost Kids eller TV 2, måtte man nødvendigvis blive underdrejet i den bølge.

Men gruppen holdt ud i nogle år med masser af rockmusik over scenegulvet.

– Egentlig skulle vi ha stoppet efter vores forrygende fine job på Roskilde-festivalen i 1984. Men koncerten gik langt over forventning – så fint, at vi besluttede at udsende en live-LP fra koncerten. Og så fik vi jo blod på tanden. Var det nu, vi endelig skulle få det gennembrud?? Vi glemte blot én ting: at grunden til, at Roskildekoncerten var så fed, var jo, at vi vidste, vi skulle holde op – at det var derfor, vi havde givet den hele armen.

Men vi tog på landevejen igen – og det skulle vi aldrig ha gjort. Intet! Absolut intet flyttede sig en tomme i den periode – vi var uoplagte og gad i virkeligheden ikke forberede tourné-arbejdet så meget, som det er nødvendigt at gøre idag.

Lars Muhl blev i hvert fald træt af livet på landevejen – så træt, at han ikke umiddelbart har lyst til at rykke ud på landevejene igen – heller ikke i forbindelse med det nye solo-projekt.

– Det kan ganske vist være sjovt nogen gange, indrømmer Lars, men for det meste er det bare hårdt arbejde. Og så keder live-bands mig. Det er de samme ting hver gang – en forsanger med tilhørende klichéer, en bassist, der skal

Af Henrik Adler Foto: Jan Jul

stå ubevægelig i baggrunden og en guitarist, der skal fræse over hele scenegulvet. Det blir utrolig tegneserie-agtigt og kedeligt. Men dybest set handler det om lyst – måske kommer det senere, men for øjeblikket er den der ikke.

En selvbevidst komponist og arrangør

Indspilningen af pladen har ikke været uden problemer. Flere producere har forsøgt at bide skeer med den selvbevidste sanger. Både Nils Henriksen og Finn Verwohlt har været inde i processen.

– Ja, det er rigtigt. Nils Henriksen havde travlt med andre opgaver, så det blev aldrig rigtig til noget. Finn Verwohlt var inde over et stykke tid. Han er et utroligt energibundt – rendte rundt på væggene ude i Genlyd og gav en masse energi fra sig. Han er egentlig den oplagte Warm Guns-guitarist! Vi gik en uges tid eller to og kikkede hinanden an. Der var et spil mellem os, der handlede om en ung, energisk københavn-knægt, der møder en gråhåret århusianer. Efterhånden fik vi barriererne brudt ned, men det viste sig ikke at fungere rigtigt i den sidste ende. Jeg har al mulig respekt for Finn – han gør, hvad han synes er rigtigt, men det fungerede ikke til mine ting.

Det gik man så og tyggede

på ude på Genlyd i et stykke tid. For Lars Muhl betød overvejelserne, at han kom frem til et gammelt ønske: selv at producere, og hvad var mere nærliggende end ens eget materiale.

– Det var svære overvejelser, men vi fandt den mest nærliggende løsning. Vi skulle blot hyre en go tekniker, der kunne lidt mere end blot rage på knapperne, og det blev så Thomas Brecklin.

Fra hjemmestudie til plade-studie

Lars Muhls måde at prioritere studiearbejdet på, handler

måske i lisså høj grad om den proces, der sker, inden han ankommer i studiet.

– Det handler om at gå på gaden, få en melodi på hjernen, sætte harmonier, kor og blæsere på – altså ha det helt store hit inde i hovedet, skynde sig hjem og få plottet det hele ned på bånd – når man er heldig! Andre gange handler det om, at du kommer ind ad døren og pludselig har glemt alt om melodi, hit osv. – så er det med i en vis fart at komme ned til bageren igen for at samle tråden op fra før.

Når denne proces er gentaget tilstrækkelig mange

gange, ligger der et råt demobånd parat, som blot mangler en finish i det lille hjemmestudie. I denne fase af arbejdet er kammeraten Troels Møller, der var trommeslager i Warm Guns, tilknyttet, og sammen finder de frem til passende arrangementer af de forskellige numre.

– Det er derfor, der ikke er grund til at inddrage en producer, siger Lars, for tingene er altid »lige før færdig«, når materialet bliver præsenteret.

– Derfor handler det kun om at forlænge de ideer, der er på demoen. Og der har mange producere den skavank, at de gerne vil pille det hele fra hinanden og lave nye arrangementer. Men sådan er mit materiale ikke.

Jysk crooner-plade

»The Art of Breaking Little Girls Hearts and Blowing Big Boys Brains« er en plade med stort arrangerede ballader, krukke pop-musik og sentimentale rock-tunes. Alt samlet op af Lars Muhl, der på denne plade beviser, at han er et af de største vokale talenter på den danske rock-scene.

Men pladen falder ikke for tidens tendenser – ingen guitar-renaissance, ingen tekno-frisering eller opgejlet tempo-fræs. Tværtimod kan man sige, at »The Art ...« er en magelig plade for et noget ældre publikum, end det man normalt bejler til i pladebranchen.

Dette måske på nær de to diskoteks-hits: »Big Boys Are Hungry« og »Why Don't You Love Me«. Med på pladen er osse det nys udsendte nummer med Lis Sørensen »Ind til dig igen«, et nummer Lars Muhl skrev for et par år siden, og som er med på denne LP under navnet »One More Minute«.

Warm Guns sidste LP hed »Follow Your Heart or Fall/Lonely«, og på nummeret »Behind Closed Doors« citerer Muhl sig selv, og man kunne fristes til at mene, at hele pladen drejer sig om denne vedkendelse af sine egne følelser.

– Det er selvfølgelig vigtigt! Der er en skærende kontrast mellem titlen på pladen, der er macho-agtig og så budskabet på pladen, der nok handler om ikke at gemme sine tårer og sine følelser bag lukkede døre. Dette spil mellem titel og sangene genfindes osse i de enkelte sange. De handler om kærlighed, men på en lidt underdrejet måde – det er en meget jysk croonerplade, hvor tingene ikke siges ligeud, men alligevel indeholder distance mellem linierne, siger Lars Muhl.

Men hvorfor lancere en plade med så lang en titel, som ingen har en jordisk chance for at huske?

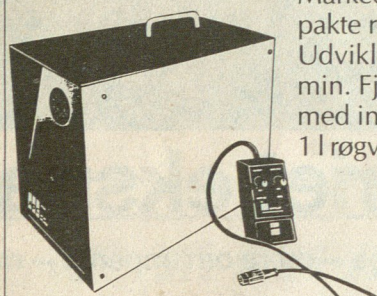
– Jeg kan godt li tanken, at der kommer en fyr ind i en pladeforretning og »gerne vil ha den nye med øh ... ham dér ... øh, den har en lang titel, som jeg ikke kan huske ...«, det ku være en fin lille ting. Og for øvrigt er der jo osse chancen for at blive optaget i Guinness rekordbog, og på den måde vil pladen alligevel blive en milepæl på den ene eller den anden måde, slutter Lars Muhl af med et smil på læben. En god portion selvdistance præger denne mand, der nu skal ud på plademarkedet alene – for første gang, men forhåbentlig ikke den sidste.

PCM/ADC Audio Dynamics Corporation

K.T. Disco

KT-Disco præsenterer her et lille udsnit af vore produkter til den professionelle musikbranche så som: Musiker, lokalradio, P.a. anlæg, disco-teker (totallyd- og lys indretning) o.s.v.

The Fogger Kr. 4.310,00

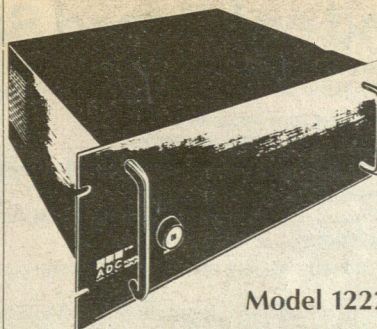
Markedets mest kompakte røgmaskine. Udvikler 60 m³ røg i min. Fjernbetjening med intervalstyring. 1 l røgvæske følger med.

LS-200 Specialtilbud Nu kr. 2.490,00 Før kr. 3.290,00

Transportabel
Power højtaler
200 W RMS
1 W Høj virkningsgrad
12" Woofer+Disc.
Horn.

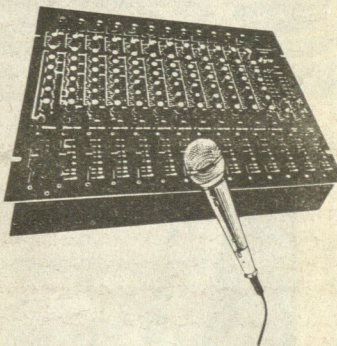
ADC 500 mk2 Kr. 8.900,00

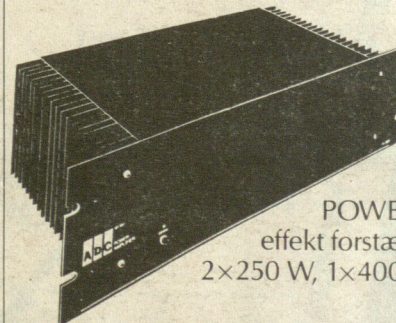
POWER MOS-FET effekt forstærker
2x500 W,
1x1000 W
8 ohm

Model 1222 Kr. 9.990,00

Professionel 12 kanals linie- og mikrofonmixer til PA systemer og krævende studiebrug. Kan leveres i flight case.

ADC-250 Kr. 4.490,00

Ny konstrueret kraftig modulopbygget POWER MOS-FET effekt forstærker.

2x250 W, 1x400 W 8 ohm

Dansk højteknologi når det er bedst .. til markedets billigste priser ..

KT-Disco henviser til nærmeste forhandler
Ring: 01 - 23 14 50

KT Radio • Vesterbrogade 179-181 • 1800 Frederiksberg C

Philip Glass/Klaus Schönning

Klaus Schönning

Plader

GAFFA har i forbindelse med udsendelsen af Philip Glass: »Mishima« og Klaus Schönning: »Locrian Arabesque« bedt tonekunstneren Lars Hug om en kommentar til de to udgivelser.

I det følgende kan du læse hans anmeldelser af de to plader.

Philip Glass:

Åh. Violiner. Det er lang tid siden, jeg har gået ad forlædte gamle stier, uden voldelige hænder, der slår tam-tam lyde. Fra en fjern fortid hopper Philip Glass rundt i tasmørket. Forureningen og nedværdigelsen forsvinder et øjeblik på min floppy-disc. Skyerne står stille. Philip Glass lander i mine høre-telefoner og stjæler min manglende koncentration. Jeg kan ikke køre go-cart. Jeg kan godt finde på at stjæle en enkelt julegave i et stormaga-

sin. Philip hiver flere lyde ud af bukselommerne – guitarer, violiner, bratsch & cello. Man bliver revet med. Iført gammelt tøj fra det 16. århundrede kører jeg i heste-karét. Med hvid paryk, flagrende. Længs brede veje. Blå søer. Køer, der græsser, »duer, der kvadder osv. ...« åh, nu er jeg der igen. Pop. Det er jo et Gnax-citat. Pop hænger én i ørerne og holder én tilbage fra noget, der måske er dybere. Philip er ikke pop. Philip er ikke rigtig cykelhandler, gider ikke høre, du er ikke alene, det er en kold

tid, sammenhold og bab-bab baba di ... åh. Violiner.

Klaus Schönning:

I 1853 gik porten op til det indtil dato største hospitalsbyggeri i Danmarkshistorien. Opført efter kolera-epidemien. 100 år efter blev jeg født. 19 år efter kikker jeg ud af et vindue. En strøm af lyd.

Koste, der fejrer i takt. Vind. Fugle. Bækner. Gamle fødder, der skraber henover de velanlagte grusstier. Sygesengen, der maser små sten under sig. Klokker, der ringer. Lyden af ambulancer, der kommer og går.

Der nede midt i det hele svævede en blå kedeldragt dansende med en kost. Han havde langt lyst hår som en fe. Han hed Klaus Schönning. Han stod i kommunehospitallets gård. Nogen gange forekom det mig, at han ligefrem lå ned. I arbejdstiden. Han undgik på mystisk vis de storbarmede over-over-rengøringsinspektricens stønende falkeblikke. De lod deres lange pink-lakerede negle køre hen over alt (næsten). Klok. 5 til 15. Sygdomme hang overalt. Død fløj igennem det kæmpe underjordiske net af gange. Tarme ud af maven. Kanyler i affaldsspanden. Forbrændte børn. Og slagter af sår på gulvet. Vandet i spanden. Og de kunstigt opdrættede tulipaner ved siden af den kunstige jernlunge. Vandet i spanden og grøn dødsbræk på det rene gulv. Vandet i spanden. Og endelig frokost-pausen. Hænderne lugtede af

gummihandske. Smøgen smagte af gummihandske. Kaffen smagte af gummi. Klaus og jeg talte. Klaus ku godt li Doors. »THE END« ... (Jeg kan godt li Klaus' nye plade. Titlen forstår jeg ikke. Jeg er ordblind.)

MUSIKPRODUKTION

Har du/i brug for tilbud på ovenstående arbejdsopgaver, så ring til:

08-10 20 99

Jens 08 - 10 24 05
Gert 08 - 17 94 26

KØB DIT INSTRUMENT

HVOR TINGENE SKER -

FØRST

Oberheim Matrix 6

Mirage DSK8

KORG DW 8000

Ny Fender Strato

SIEL DK 70

Bit 99

Yamaha DX 21

OG VI HAR DESUDEN OGSÅ NOGLE AF

MARKEDETS BEDSTE TILBUD

F.eks digital delay : 2.900 Cutec
rumklang + delay, kun 2.950 Cutec
16 kanals mixer : 8.950 -

GE2010
2 x 10 bånd equalizer til mange formål.
Sædeles lav pris.

1.775,-

OBS! Vi har lidt længere åbent

Mandag-torsdag KL. 12.30-18
Fredag KL. 12.30-19.30
Lørdag KL. 10 - 14.00

VESTERGÅDE 4
HORSENS
TELF. (05) 61 25 11

The Clash

Måske en anmeldelse ...

The Clash
Cut The Crap
CBS 26601

Big Audio Dynamite:
This is Big Audio
Dynamite
CBS 26714

Måske kunne det starte med at få stukket et par plader i hånden, som man umiddelbart glæder sig til at mene noget om – og så blive forfærdelig skuffet.

Det kunne også starte med et citat, der beskriver The Clash og nummeret »Garageland«, der i '77 fik Anders Rou Jensen til at skrive: »Kunne gruppen nu blot udvikle sig sådan, at den osse om 10 år kan spille den sang, uden at man får en dårlig smag i munden.«

Og det er måske det sidste, der er den forbandede del af

det hele. For stod vi ikke i den forgangne sommer foran Canopy-scenen i Roskilde og hørte The Clash (nu kun synonymt med Paul Simonon og Joe Strummer) spille lige netop »Garageland«, så kuldegysende og indlysende vigtig, nu, som i '77.

Når man så lytter til The Clash længe ventede nye LP »This Is England«, så bliver der alligevel forunderlig langt mellem '77 og idag. Gadens råb har forvandlet sig til fodboldslogans og bib-spil. Gadekampene til hooligans på stadions langside.

Hvor langt der måske i virkeligheden er mellem Før og Nu, fortæller The Clash med al triviel tydelighed på den nye LP i dens forgæves forsøg på at slå bro over svælget og millionerne mellem netop »Garageland« eller »Tommygun« fra gruppens to første LP'er og så »We are The Clash« fra den nye.

Nok vrænger guitarerne, nok er teksterne fyldt med had

og uforsonlighed, og nok er Strummer mere hæs end nogensinde – men det virker ikke. Indignationen får karakter af parole, noget tidlig – Clash aldrig måtte slås med, uanset hvor enkelt budskabet var. Indholdet var simpelthen så indlysende rigtigt og lyden så rå, at asfalten nærmest væltede ud af højtalerne, suppleret med cigaretskod, knive og tomme flasker.

Det mest fantastiske ved The Clash var måske, at gruppen til stadighed udviklede sig, brugte den voksende erfaring til noget, selvom gruppen netop derfor måtte høre de mest behårde fans råbe forrædere efter dem, fordi de svigtede de 3 akkorder og racertempoet.

Det handlede nok om den akse, The Clash fungerede om, helt frem til »Combat Rock« i '82: Joe Strummer og Mick Jones – punkens eneste reelle svar på Mick Jagger og Keith Richard.

Med de tos nye LP'er ser

man det altfor tydeligt – de fungerede simpelthen bare bedre sammen end hver for sig. Hvor Strummer med sit nye Clash forsøger at genfinde det oprindelige, der fortsætter Mick Jones, hvor »Combat Rock« slap – men uden nogen til at sætte spørgsmålstegnene, uden Joe Strummer. Og hvor Strummer stadig leder efter en guitarist af samme sylespidse råstyrke som Mick Jones og ikke når længere i forsøget end at mindes gode gamle dage, der fortsætter Jones og hans nye gruppe Big Audio Dynamite, i et målløst ridt ud af de støvede præriestrækninger, han først oplevede med The Clash og uden at finde andet for enden end en evigt rygende Clint Eastwood, der indtager lærredet igen og igen og bremser for udsynet. Spaghetti-ny-rock var måske den mest ram-mende betegnelse for Big Audio Dynamites musik, der ofte har karakter af lydspor og montage, før den er rockmusik.

Og det er jo ikke engang fordi, disse to nye plader er specielt dårlige. Hver for sig har de gode ting, men når Joe Strummer lader sin tårefyldte og bitre stemme synge *This Is England/This Is How We Feel*, og Mick Jones for tiende gang har lyden af »Apache« i baghovedet – så ønsker man bare, at de to kunne finde sammen igen, på tværs af juridiske spidsfindigheder og personligt uvenskab og vise verden, hvordan rock kan lyde i 1986 uden at lade fortiden være en besk smag i munden.

»The Horses Are on the Track« synger Mick Jones – men kan de ride sammen?

Pigråd

Plader

Echo and The Bunnymen Songs to learn and sing Korova 240 767-1

Liverpools andenstørste gruppe (Beatles var trods alt større) er på plademarkedet igen, denne gang med en samling indeholdende single-plader udgivet mellem 1980 og '85. En periode, hvor Echo and The Bunnymen til stadighed har formået at henrykke, fortrylle, overraske og imponere undertegnede, både på plade og ved nogle helt suveræne koncerter, som indeholdt alt hvad man kunne ønske sig af dynamik og intensitet. Echo and The Bunnymen er udvidende og fantastiske for sjælen.

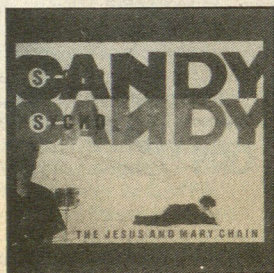
Det er spændende at følge Echo and The Bunnymen fra debutalbumet »Rescue«, udgivet i 1980, og til det nyeste opus, »Bring on the Dancing Horses«, et flot og triumferende nummer, som i alle tilfælde er bevis på et band med indhold udover det sædvanlige. Man lytter til bruset fra et megaband, der er blevet så store på grund af en konstant ærlighed og et ønske om hele tiden at flytte grænserne og opdage nye ting. Alligevel hviler gruppen i sig

selv og forhaster sig ikke. Hør fx. numrene »Killing Moon« og »Silver«, der gennemstrømmes af rolig, varm og romantisk puls.

Man har tillid til Echo and The Bunnymen, tillid til, at man vil gå nye og spændende oplevelser i møde, og jeg synes det er fint, at gruppen aldrig har leflet for hverken publikum eller presse. Det lader heller ikke til, at det amerikanske marked interesserer Echo and The Bunnymen en døjt, modsat kollegerne Simple Minds, som i højeste grad synes at kunne lide Dollars. Sangeren Ian McCulloch går som regel aldrig af vejen for at gi' kollegerne et hip med på vejen, såsom »Echo and The Bunnymen er ikke så lidt bedre end Bowie«, eller »Echo and The Bunnymen er Verdens bedste band«.

Jeg er ret enig i det sidste. »Songs to Learn and Sing« er en vidunderlig plade. Påkrævet i enhver samling. Lyt til den, giv den som gave til dine bedste venner. Når du så har lyttet til den ca. 10 gange, spænd da dine ski på og sus ned til din pladeforhandler og ruinér dig ved købet af Echo and The Bunnymens.

Steen Skole

The Jesus and Mary Chain Psychocandy Blanco Y Negro 240790-1

Se, her er et band med nosser og gods i. The Jesus and Mary Chain opstod af intet i East

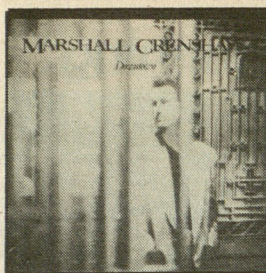
Killbride, Skotland. To brødre, Jim og William Reid, gik og kedede sig derude på bøllandet og dannede derfor et band, der virkelig er anderledes. Siden debutalbumet »Upside Down« har The Jesus and Mary Chain formået at skabe tumult ved koncerter og hits på de uafhængige engelske hitlister. Ved gruppens koncert i det københavnske Saltlager i foråret '85 virkede de umodne for nu ikke at skrive fjollede, men med denne nye LP har The Jesus and Mary Chain i allerhøjeste grad fået styr på både idé, talent, støj og feedback. The Jesus and Mary Chain har en helt personlig sound, en herlig frisk og viril, grænseoverskridende og imponerende støj, der bliver leveret med en insisterende fremdrift. The Jesus and Mary Chain udnytter en masse rock-klicheer, men på en spændende og anderledes måde. Man hører ekkoet fra Beach Boys, Velvet Underground, Ramones, Buzzcocks, osv. Sangene på Psychocandy er faktisk rigtig gode popsange pakket ind i den mest flossede guitarlyd undertegnede mindes at have hørt.

The Jesus and Mary Chain er ikke decideret garagerock, men har formået at gå længere ud end den tradition tillader. Sangeren Jim Reid udtalte da også fornylig i New Musical Express, at hele ideen om trash music og garagerock var blevet ødelagt af en bunke dioter. Sådan!

Man fornemmer tydeligt at The Jesus and Mary Chain er et bevist band, der arbejder intenst og er dybt ambitiøse. Resultatet er en skøn forening af kontrol og ekstase. Lyt fx. til nummeret »The Living End«, der med sin kontrollerede vokal og skrigende guitarer hamrer sig ind i bevissheden. The Jesus and Mary Chain vil noget og forlanger noget af sine lyttere.

The Jesus and Mary Chain er en befrielse og en oplevelse af de store.

Steen Skole

Marshal Crenshaw (Downtown) Warner 925319-1

Lige dele Beatles-melodisitet og firkantet ur-rok og rul, det er Marshal Crenshaw's musikalske univers.

På den ene side smukke sødmefyldte sange, gerne let melankolske som »The Distance between me and you«, på den anden utilpasset, rebelsk garagerock – »We're gonna shake up their minds«.

Et gulnet album med billeder fra gamle dage, rebelsk kærlighed i den lille mid-west-by, fest og ballade, mens forældrene ikke er hjemme, *I can't wait to get my loving arms around you* (»Right now«). Og samtidig nutidens synsvinkel, tiden er gået, og tingene har udviklet sig, men egentlig ikke fremad. Tilbage er denne stemning, der kan skrives så mange smukke sange på: »Blues is King«.

Arne

Zikaza Ulo 31

Ikke siden Sume's dage har en grønlandsk debutplade været afventet med så stor spænding. Zikaza – på grund af uddannelse p.t. bosat i Århus – er det for tiden bedst sammenspillede grønlandske band, med mange koncerter og radiooptræden i Danmark, Sverige og Grønland bag sig. Pladen udkommer på det grønlandske plademærke Ulo; den er selskabets 31. udgivelse på mindre end ti år, det siger noget om bredden i den grønlandske musikbevægelse.

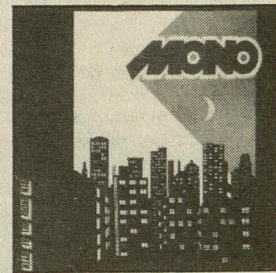
Zikaza's store triumf kort er sangeren Siiva Fleischer, en indtrængende og sjælfuld stemme, der præsenterer alvorsfulde tekster. Ligesom andre grønlandske musikere søger Zikaza efter rødder, identitet og ståsted mellem gammelt og nyt. Teksterne tegner billedet af et land i en brydningstid mellem en storslået, mytisk fortid, et ituslået nu med fare for hele folkets undergang, og en fremtid, der står og falder med folkets sammenhold og styrke. Det drejer sig om søgen efter identitet, efter et ståsted i den moderne nutid, uden derved at skulle miste den grønlandske sjæl.

Den musikalske side præsenterer konventionel, rimelig velspillet rock-musik, der mest af alt savner gode, iørefaldende melodier. Produktionen er god, sine steder

påvirket af Gnags-lyden, f.eks. i »Qarputit« med dens »Går med hunden gennem byen« – effekter. Men der mangler alt i alt en friskhed og anderledeshed i musikken – sangeren står lidt alene med sin energi.

Zikaza er en plade, der nok vil få betydning, men sikkert ikke ud over det publikum, den i forvejen henvender sig til.

Arne

Mono Den indre del af byen BL 611

Melankoli er nøgleordet; manden på tærsklen til de tredive: alting bliver falsk og hult, prøvet 100 gange før. Selv kærlighedsaffærene bliver gentagelser, den store fremmedgørelse er sat ind. Rutinen er det uovervindelige problem, facaden står flot som altid, men indmaden forsvinder langsomt og sikkert.

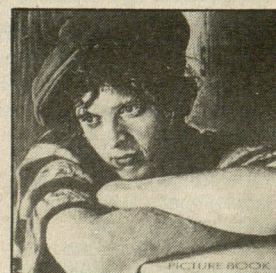
Endnu en pige / endnu et døgn / endnu et kys / endnu en løgn (»Endnu et kys«).

Det er grundstemningen på »Den indre del af byen«, Ålborg-gruppen Mono's debut. Mono er samlet omkring en af veteranerne i byens musikliv, tangentspilleren Kim Hyttel. Han synger egne sange om den voksne mands melankoli – taberen, hvis eneste ønske det er at have den smule kærlighed og de forpuskede visioner, der endnu er i behold, i fred for yuppierens store fremmarch. Phil Barrett, keyboardspiller hos Kim Larsen, har produceret pladen, der præsenterer gedigen, upræsentios rockmusik, der fungerer præcis og god som underlægning til sangenes stemninger.

Hva så hva så, vil nogen sikkert sige, det er jo en kedelig plade; men alligevel, den har en dejlig melankolsk grundstemning, en smule ironi, er musikalsk og behagelig at lytte til.

Kort sagt på godt og ondt: Manden er gammeldags, manden er sympatisk.

Arne

Simply Red Picture Book Elektra ek 27 960 452-1

Den stemme trænger sig på! Nogle gange afføder den en klump i halsen. Andre gange

en rislen ned af ryggraden.

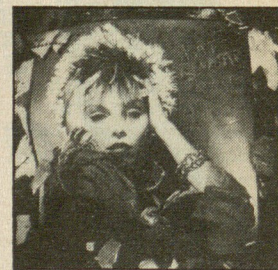
Ikke Bronsky Beat's overgearede falsk eller Boyer George's falske inotationer. Ikke George Michael's (Wham!) overfladiskhed. Stemmen tilhører Mick Hucknall, frontfigur i Manchester-gruppen Simply Red og lad det være slået fast med det væremøder: Den hvide eller rettere beige farvede soulmusik har fået en ny komet på stjernehimlen i form af Simply Red.

Undertegnede hørte bandet, da det varmede op til UB 40 på Wembley Arena i november. På trods af det ofte håbløst umulige i opvarmningssituationen, lykkedes det i forbløffende grad Simply Red at rive publikum med, inden det blev lagt i de vante og trygge rammer, UB 40 udstak!

Jo, Mick Hucknall synger chokerende godt. Og han gør det i en række vedkommende og nødvendige sange, backet op af et kompetent og indforstået band. Således også på debutalbumet »Picture Book«.

Simply Red leverer på ingen måde nyskabende musik. Der er snarere tale om at puste nyt liv og indhold i den gamle soultradition. Visse soulpuritanere vil nok rynke på næsten af dette band: »Det er jo ikke den ægte vare«. Muligvis ikke, men det er ihvertfald ægte nok og rammer tæt på, hvad soul handler om. F.eks. i balladen »Holding Back the Years«, hvor desperation og sorg forløses i en ukuelig optimisme og livsvilje. Ikke kun via teksten (»I'll keep holding on«), men nok så meget p.g.a. inderligheden og nærværet i udtrykket. At det netop er denne »blue-feeling«, Mick Hucknall og Simply Red mestrer bedst, bevirker, at det er balladerne (fire ialt), der først hænger i øret. Udover den nævnte »Holding Back the Years« er det den jazzede »Sad Old Red«, den reggaeinfluerede »Picture Book« og min favorit: Den utroligt smukke og seje udgave af Talking Heads nummeret »Heaven«. De hurtigere numre på Picture Book har ikke helt den samme gennemslagskraft. Især ikke »Look at You Now« og »No Direction«, der virker noget anonyme – Læs: Den sædvanlige meter-soul-funk! Til gengæld fungerer soulklassikeren »Money's too Tight (to mention)« og »Come to My Aid« fuldt ud tilfredsstillende. Man kan jo heller ikke sidde på sin flade og være »blue« hele tiden. Kort og godt: Picture Book er en fortræffelig januar gave til dig og dine nærmeste!

Jan Due

Pat Benatar Seven Hard Ways 207 429

Et meget hårdtslående udspil fra den amerikanske power-

TAC

TAC SCORPION

Studie- og PA pult i kompakt modulopbygget design. 8-12 eller 16 buss/subgroups. Mic og line inputs med switchable phantom, pad og fase-reverse. 4 aux-sends, 4 bånd equalizer med 2 mid sweeps samt 2 valgbare knækfrekvenser på både HF og LF filtrene.

Typiske udgaver er:

16/ 8/2 + 8 monitor.
24/16/2 + 16 monitor.
28/12/2 + 24 monitor.

Her er et lille udpluk af de mange bands som turnerer med TAC SCORPION:

Elton John
Nick Kershaw
Midge Ure
Tears for Fears
og mange flere...

AB musik henviser til nærmeste forhandler

KLOSTERGADE 68
8000 AARHUS C
DENMARK
TEL. +45 6 19 87 33

ABmusik

rock, lolita-pop-stjerne Pat Benatar, der på denne plade med usvigelig sikkerhed fører os ad den lige vej ind i rock-land sammen med sin mand, guitaristen Niel Geraldo.

Rejsens formål, udgangspunkt og idé er »The Art of Letting Go« der, dog ikke uden svinkeærinder, fører os til det powerfulde »Big Life« – jo, livet på kanten er Pat Benatars stil, hvilket lader sig høre på denne plade. Men svinkeærinder er der som sagt osse plads til – her f.eks. den meget smukke »Walking in the Underground« – en jazzy rock-ballade, der oser af farlighed og spænding. Eller den skøre »Red Vision«, der har power som Lennons »Helter Skelter« og står stor og collage-agtig og stritter mærkeligt frem fra resten af den regelrette rock. Endelig er der selvfølgelig hit-potentialerne som »Sex as A Weapon«, »Le Bel Age« og »7 Rooms of Gloom« – skræddersyede diskotekshits, der bestemt rækker ud over den sædvanlige standard.

Pat Benatar er osse ramt af Tina Turner-syndromet på pladen. Hun har benyttet adskillige studier og forskellige producere, for at hvert nummer får den rette touch. I modsætning til hvad man skulle forvente, er der kommet en meget enkel og ligetil plade ud af den rejse – økonomisk og effektiv i sit udtryk.

h.-a.

musik til dansk folkløse – alt sammen sat ind i et større sammenhæng, der er med til at rubricere musikken som »world music«.

Det er en overordentlig lydmettet plade, hele tiden nye indtryk, der i længden kan virke lidt trættende og anstrengende.

Men med den åbenhed, der er i musikken, og karakteren af eksperimenter, kommer der mange humoristiske indfald, som bryder den stillestående, som det rytmiske fundament indbyder til.

Det er en plade, der nok vil markere sig rundt om i verden, også i kraft af selskabet Steeple Chase, der står for markedsføringen. Det sætter på udlændet, og af den grund kan selskabets plader kun købes i Magasin.

troels

Gemini
Karin Glenmark & Anders Glenmark
Polar Music International AB
P+C 1985 Mono
Music AB

Hvis man har hang til Abba og stadig ikke er kommet over den, er der hermed en chance for at nostalgie.

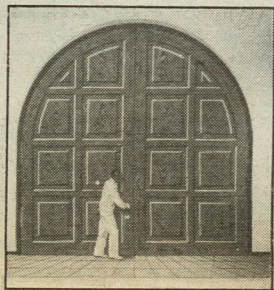
Gemini består af søskendeparret Karin og Anders Glenmark – om de kalder sig Gemini, fordi de er tvillinger, skal jeg lade være usagt. Under alle omstændigheder er blod, som bekendt, tykkere end vand, og de kære børns stemmer finder og supplerer

hinanden ganske godt. Når de nærmer sig Abba-lyden, skyldes det selvfølgelig, at Benny Anderson og Bjørn Ulvaeus står bag, både som ophavsmænd til halvdelen af pladens numre og som producere i samarbejde med Anders Glenmark. At Benny & Bjørns sidste udspil var Chess, høres tydeligt.

Gemini har den store, flotte lyd, der er kendetegnende for den engelske musical-tradition, som ikke mindst Andrew Lloyd Webber & Tim Rice har mestret. Jeg tænker bl.a. på Jesus Christ Superstar og Evita.

Stilen er pompøs og nærmest »klassisk« med solister i hovedtema og kor på sidetema, svarende til vers og omkvæd. Det kaldes vist ligefrem rock-opera. Og kan man li' lyytemusik, der hensætter en til Royal Albert Hall i tilbagelænet smoking eller lang dress, er Gemini absolut et bekendtskab værd. Foretrakkes et batteri bajere, en dans og sved på panden, er der derimod ikke meget at hente.

susanne kier

Ralph MacDonald
Surprise!
Polydor 827 078

Surprise! Isafkølet longdrink ... Bacardi ... et par veltrømmede dansetrin med en kølig og på alle måder bronzebrun og symmetrisk femme d'uskyld ... en tilbagelænet stol under palmebruset ... nok en drink ... vær cool ... skødes-

løs ... pressefolder er out ... lige ankommet fra The Bahamas har du råd til at se afslappet ud ... Surprise!

Ralph MacDonalds debut-lp er som skabt til natradioen, æstetisk pletfri, letbetonet og skruet sammen med al den tæft, professionalisme kan stable på benene. Ralph MacDonald er studiemusikeren, som har fået lov til at udgive en LP under eget navn. Musikken ligger i skæringspunktet mellem Lionel Richie's omme ballader og Lee Ritenour's perfekte guitarunivers. Surprise?

Dygtigt lavet, masser af lækre detaljer, tiptop-lyd, men det er næsten også det mindste, man kan forlange af det hold, som står bag Ralph MacDonald. Det er garvede studiemusikere som han. Ingen tvivl om at Surprise! er musik for dit hifi-stereoanlæg, men spørgsmålet er, om det også er musik for dig?

Når alt kommer til alt, er Ralph MacDonald for glat, for amerikansk og alt for lidt surprise.

Jørn T. Andresen

Niels Hausgård
Uden sidestykke
MDLP 6181

af Kurt T. Skælager, overlærer

I det kulturelle miljø omkring EMSIIG skole, hvor jeg i mange år har haft mit virke, spiller SANGEN en meget vigtig rolle. Derfor er jeg også glad for at have fået lejlighed til her i GAFFEL-bladet at udtale mig om Niels Hausgårds nyeste grammofonplade. Det forekommer mig vigtigt i disse brydnings- og opløsningstider, at anlægge en sund, kritisk og kæredansk vinkel på denne mand, som jeg har fulgt med stor skepsis, siden han i 1980 fordrejede hovederne på adskillige EMSIIG-boere ved en koncert i forsamlingshuset. Jeg har forstået, at en ældre dansk pop-billedkunstner (Peder Storbygaard) har

udråbt Hausgaard som »måske det største vi har«, mens en groft overvurderet hippieforfatter (Thyge Eriksen) skulle have bidraget til udbredelsen af denne falske opinionsdannelse. Ikke mindst derfor er det på tide at sige fra – og løfte sløret for sandheden om denne tilsyneladende pæne, men i virkeligheden farlige mand, som (med Danmarks Radios velsignelse) er godt på vej til at forgifte mange unge, ubefæstede sind.

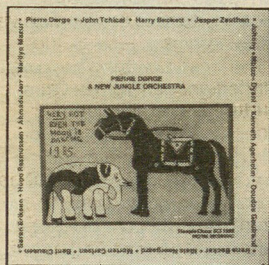
Vi har i Emsiig lært at skelne mellem GODE og ONDE sange. Gode sange kan synges og fremsiges i kor. De indeholder skønne og uforglemmelige linier, der som af en magnet fastholdes i hukommelsen. Gode sange taler om tilværelsens sande værdier – med skyldig respekt for autoritet og poesi. Onde sange forsynder sig mod disse elementære regler. Det gør ondt i ører som mine at høre, hvordan de ligefrem gør grin med fædrelandssange, med selve vort sprog.

Denne Hausgaard er en dyrker af tvetydighedens gift. På hans tidligere albums fandtes dog enkelte sange af blivende værdi, men på »Kom Lad Os Danse« drukner alle skønne tilløb i samfundskritikens smudsige og livsfarlige malstrøm. Sangenes emner er ganske upoetiske. Det er

ægteskabsbrud, underudviklede lande, medicinmisbrug og politik alt sammen. Selv sangen om »Bette Stine«, der begynder som en køn lille ting om en god lille pige, skal ødelægges af en ganske makaber og upassende slutning. Og det smerter mig at høre, hvordan ministerens opløftende radiotale om de skiftende konjunkturer skal misbruges til ideologisk tvivlsomme formål. – Gode melodier magter Hausgaard heller ikke at frembringe. Er der endelig et sangbart og velklingende omkvæd kan man være sikker på, at teksten er ganske upassende dertil. At Hausgårds diktion er underligt slap og uden fonetisk prægnans gør sandelig ikke sagen bedre. Nej, det er en ond sanger, som hverken vil vore ører eller vore hjerter noget godt.

Kun i en sang betitlet »Skønsang« er der tilløb til en ansvarlig holdning, som jeg kan bifalde. Men selv i disse ramsaltede vers om tidens usunde og unaturlige musik sporer man en djævlens advokat. Man kan aldrig være helt sikker på, om Hausgaard nu også mener, hvad han synger. Man kan ligefrem blive så skidt tilpas.

(oversat fra seminariedansk af Lars Ole Bonde)

Pierre Dørge & New Jungle Orchestra
Very hot even the Moon is Dancing
Steeple Chase SCS
1208

Gennem sin mangeårige karriere har Pierre Dørge manifesteret sig som en alsidig og yderst personlig musiker. Han er komponist, bandleader, og håndterer et bredt udsnit af instrumenter, men absolut med guitaren som hovedinstrument.

Med sit »New Jungle Orchestra« har han lige fået udgivet pladen »Very hot even the Moon is dancing«.

Med det masseopbud af musikere, er stilen nærmest at sammenligne med de jazz-workshops, som Charlie Mingus arrangerede, og som for eksempel også »Art Ensemble of Chicago« praktiserer. Musikken er af Dørge – et enkelt nummer dog af Ellington, også et af Dørges forbilleder.

Ligesom Mingus og Ellington er Dørge inspireret af alverdens musik. Det giver sig udslag i en bred instrumentation fra de gængse europæiske instrumenter til ungarsk taragot og afrikanske horn. (Over tyve instrumenter er opført på instrumentlisten.)

Også udformningen af musikken er af international karakter, og spænder vidt, fra afrikansk junglejazz, sigøjner-

Vil Du

ha Sade, Simple Minds, Lars Muhl og alle de andre kendte danske som udenlandske navne ind gennem brevsprækken hver måned.

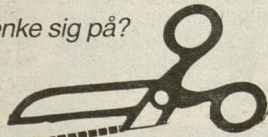
Vil Du

gerne vide, hvem der spiller i Århus eller i København hver måned og vide mere om, hvilke bands der klarer sig i de to forskellige byer

Så:

abonnér på GAFFA og bliv bredt orienteret om musikken i Danmark uden at røre en finger!

Er der noget at betænke sig på?

Jeg tegner hermed et års abonnement på GAFFA
 Enkeltpersoner kr. **50,-**
 Institutioner kr. **75,-**

Pengene er vedlagt i
 kontant
 check
 indsat på girokonto nr. 4 376 897

Navn:

Adresse:

Indsendes til GAFFA, Guldsmedegade 23, 8000 Århus C.

Verdens bedste kan ikke tage fejl...

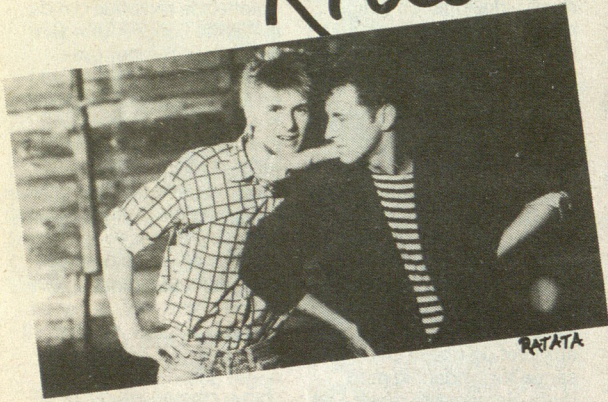
DYNACORD

SONOR
PERCUSSION

TOSCO CYMBALS

Nærmeste
forhandler anvises
på tlf.: 08-18 50 05

Under Riller

proudly presents:

Aldrig mere – en nytårshistorie

Bagest i den støvede baggård kunne han se de slidte bogstaver, der påpegede, at dette var no. 56D og dermed altså hjemsted for en af de største succeser, branchen havde set i årevis.

Han undrede sig stadig og havde vel altid gjort det. Havde i grunden haft det ad helvede til med rockmusik, siden han selv blev gået og var færdig som sanger i det forlængst nedlagte rockband **Gipsy**. Siden konen forlod ham og tog det signerede billede af Bruce Springsteen med. Siden hans syge moster døde af kedsomhed – you name it, der var grunde nok!

Da de den aften, dæddrukne og livstrætte, vandrede hjem efter en hård nat på dødsruten, havde han nævnt det for både Carsten og Knud, men havde

ikke taget det med i artiklen, hvis det ikke var fordi læserne altid forventede lidt diskret »namedropping« fra ham – og hva' fan', når man nu kendte dem allesammen...

Man kunne selvfølgelig osse ha' indledt med kongerækken – de ved, taktikken med at nævne de fire bedste indenfor dansk rockjournalistik – hvis de da gad, havde tid eller overhovedet interesse – sig for rockmusik længe. Men nej, de kunne ikke blive ved med at rose hinanden på denne måde – og mon ikke læserne forlængst havde regnet ud, at den, der skrev artiklerne, selv regnede sig som den femte (og bedste) af dem alle – hvis man da selv gad, hvis man ku tage sig sammen til at få lyttet til de færdømte skiver, hvis der blev

tid for alle de dødsyge recepti- oner, der fulgte med dette dødsyge job og al denne dødsyge musik.

Han lagde nøgenbillederne af sangerinden med de store bryster fra sig, slyngede en whisky ned i dette tørre svælg og kiggede på coveret. Det magiske tal 100.000 fløj endnu engang igennem baghovedet, mens han vurderede, hvorvidt angrebsvinklen for artiklen skulle være 1) »Den mest undervurderede solist i dette årti – geni bor i lurvet baggård og passer selv sin altankasse,« eller måske 2) »100.000 lyttere kan sagtens tage fejl – fjolset er et fjols.« Det var altid et hasardspil med disse lange deadlines, hvem kom først?

Efter endnu en whisky flåede han pladen af, mere træt af rock end nogensinde. Men folk forventede jo et eller andet, slugte hans artikler råt – og for enhver sulten redaktionssekretær, var hans for bogstaver alene nok til at få kasseapparatet til at blinke fire farvet og: »gå gerne lidt til dem, ikke?« var efterhånden den faste frase, når han hentede forskud på bladet.

Men det var ikke det værste! Nogen gange var det til at leve godt af. Det værste var måske, at de forbandede klamphug-

gere (»musikere og kunstnere kalder de sig gudhjælpe-mig«) ikke altid forstod hans holdning til dem – de kunne ikke gennemskue, at han gennemskuede dem bedre end de selv kunne gennemskue sig selv.

Måske skulle man trække sig tilbage eller dø af druk. Man kunne nævne det diskret i slutningen af artiklen, måske lade et ord falde, når man så de 4 andre til koncerten på onsdag.

Fandme, jeg gør det sgu, tænkte han og grinte højt. Et svagt lys oplyste pladespilleren, der formålsløst drejede rundt og rundt og rundt – der var ingen plader på grammoderen, kun et halvtomt whiskyglas, der spejlede sig i stroboskoblyset.

fortsættes måske...

Under Riller II

Og så kom er et brev, med udenlandske frimærker på:

Over Bølger

London, Lun December

Kære Poul

Jeg er ked af det, men det er desværre nok sidste gang jeg skriver til dig. Jeg har så rygende travlt. Om dagen

sælger jeg fish and chips, om natten kører jeg mini-cab. Jeg må jo, på en eller måde, tjene til billetten hjem! Men, en nytårshilsen skal du ha'. Godt nytår!

For nylig var **Simon Le Bon** (Duran Duran samt det løse) tæt på druknedøden, da hans båd havarerede. Han blev dog reddet (utvivlsomt til manges fortrydelse) af en marinedykker, der ved den efterfølgende medaljeoverrækkelse udtalte, at han kun havde gjort sin pligt og at han iøvrigt bedre kunne li **Bruce Springsteen!** Godt gået af The Royal Navy!

I Nashville USA, bor dog en mand, som ikke har det for godt med Bruce. En vis Mark Clayton har sagsøgt Mr. Springsteen for en million dollars, da han hævder, at han er blevet døvet efter en af Springsteens koncerter. Hvad med alle os, der er blevet blinde efter at have set for mange **Madonna**-videoer?

Nej, nu skal du ellers høre: Kan du huske den Fall-koncert vi var til. Hold kæft hvor vi kedede os! (På nuværende tidspunkt får redaktøren af denne spalte lyst til at citere, fra en interessant publikation, der solgtes ved The Fall-koncerten. Det var en tysk oversættelse af Mark E. Smiths tekster der indledtes på følgende måde: »Ich war im dämmerschlaf...« Tråd.)

Men altså – **Jeffrey Lee Pierce** varmede op for The Fall og nu skal du høre hvad Melody Makers anmeldere skrev om Jeffrey: »Hvis musikalitet er lig med længden af penis, da ville Jeffrey have vagina. Hvis Jeffrey havde en vagina ville mange flere mennesker kunne lide ham. Hvis flere mennesker kunne

lide Jeffrey, ville vi købe en Luger og skyde os en kugle for panden. Hvis Jeffrey havde en luger, ville vi snuppe den fra ham og istedet skyde ham i hovedet. Hvis Jeffrey Lee Pierce var død, ville vi sige: Hvor ser du godt ud Jeffrey!« Hvis i begynder at skrive på den måde i »BolleSke«, så behøver I ikke at sende mig bladet længere.

The-next-big-thing herovre, efterfølgeren til Frankie Goes To Osla, er efter sigende gruppen **Sigue Sigue Sputnik**, der har tegnet århundredets kontrakt med EMI. SSS er et meget moderne band, så moderne at de pure nægter at gøre noget så mondænt, som at indspille en plade. Plader er out, mener SSS. Tjah, måske. I virkeligheden er der nok mere salg i sportstøj – tror du ikke?

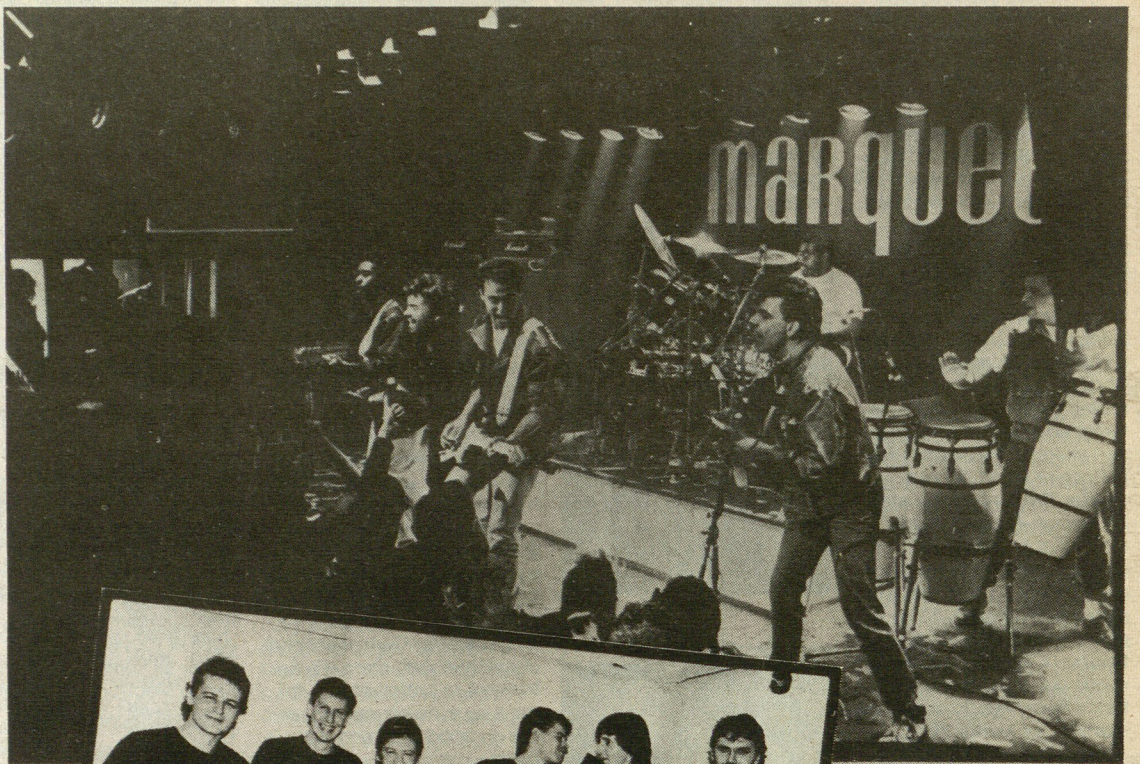
Nu er det så også blevet moderne at være kedelig. Bogen »Glad To Be Grey«, hvis forfatter er så kedelig, at jeg har glemt hans navn, er blevet en bestseller. Receptionen blev afholdt i et møntvaskeri, traktementet var vand og tørre snitter. De indbudte mødte op i deres kedeligste tøj, og der blev fortrinsvis snakket om vejret. A pro pos vejret, jeg må løbe nu. Det trækker op til regn, og der er meget at lave for en minicabdriver. Vi ses engang til foråret. Måske?

Yours Truly
Ian Hardware

Jeg vil gerne hermed bringe en tak til de »BolleSke«-læsere, der var i London 3. januar og som tog en minicab hjem derfra. Det var nemlig Hardwares minicab I kom hjem i – og på den måde var I med til at gøre starten på det nye år lykkelig i det Hardwareske hjem, hvor hans kone og 4 børn har måttet fryse, siden den ufølsomme redaktør sendte Ian til London.

Det eneste problem er nu: Hvad gør vi med Hardwares minicab? Forslag modtages gerne og det bedste honoreres med en gang Fish and chips efter eget valg.

Sne sne sne lille raket omkring
Deres
Poul Pigvar

Montarbo 621

»En højt talende annonce«

Om en mixer med indbygget forstærker og 2 højtalere.

Du får en 6 kanals mixer med 12 indgange for mic./line, gain, bass, treble, effekt send og return, 6 bånd grafisk eq., master vol., digital delay, rumklangs effekt, indb. støjreduktionssystem m.m.

Desuden får du 2 højtalere med 12" heavy duty samt dynamisk horn tweeter i 100 W sinus i 4 ohm.

Montarbo 621
koster komplet

15.800,-

**MUSIK
Gården**
tlf. (05) 61 20 66

Smedegade 31,
Horsens,

Medlem af MUSIK KÆDEN

VI ER FLYTTET I NYE
OG BEDRE LOKALER
PÅ HERNINGVEJ 38

**Twin
Studio**
SILKEBORG

06)822672

bedst 19 - 20

Fra vinyl til Compact Disc

Skal grammofonen og grammofonpladen snart på teknisk museum? Pladeselskabsfolk, hi-fi freaks, musikere diskuterer dette på livet løs. Og der er stor uenighed! En ting er sikkert, det nye Compact Disc-system er her, og i visse pladeforretninger har CD-pladerne erobret 10% af det samlede salg.

GAFFA har set på dette, for nogen skræmmende, for andre særdeles velkomne fænomen.

Lars Ravn og Jan Due spurgte, diskuterede og skrev.

For godt 2 år siden introduceredes Compact Disc for alvor på verdensmarkedet. Dette system skulle i løbet af få år sende grammofonen og grammofonpladen ud i glemslens mørke. Det hævdede (og hævder) ihvertfald producenter og forhandlere af Compact Disc-afspillere og Compact Disc-plader. Ifølge samme producenter leverer CD-systemet, i modsætning til grammofonen, en fuldstændig støj- og forvrængningsfri lyd, med en hidtil uhørt dynamik! Almindelige plader er meget følsomme over for støj, snavs og fedt og bliver let bulede og ridsede. Disse skavanker undgår man, efter sigende, fuldstændig med CD-pladen. CD-plader kan simpelthen ikke slides! Altsammen er det forhold, der taler for, at nu er det nat med den gode gamle vinyl-LP. – Alligevel er CD blevet mødt med stor skepsis fra pladeselskabsfolk, musikere, hi-fi entusiaster og andre branchefolk. Der er hi-fi entusiaster, der mener, at CD absolut intet har med virkelig hi-fi at gøre: »Lyden er hård, spids og umenneskelig«. Der er pladeselskabsfolk, der mener, at CD vil lide samme kranke skæbne som f.eks. quadrofoni (4-kanals stereo), 8-spors kassetten og videopladen! Endelig skal musikere nu til at forholde sig til et helt nyt medie: En CD-plade har ikke en a- og en b-side, og den kan indeholde op til 80 minutters musik. – På den anden side har f.eks. Brian Eno taget den fulde konsekvens af CD's »overlegenhed«. Eno's sidste udgivelse kan kun fås på CD. Nævnes skal også, at flere og flere plader bliver indspillet digitalt, dvs. med en teknik, der modsvarer Compact Disc systemets teknik. F.eks. er TV 2's »Rigtige Mænd« indspillet i Danmarks første digitale lydstudie, »Puk« ved Randers. Fortalere for CD kan da med rette hævde, at en almindelig plade på en almindelig grammofon vil være en forringelse i forhold til det oprindeligt indspillede. – Der er altså for øjeblikket en hidsig debat for – og imod CD! – Men hvad er egentlig Compact Disc?

På en almindelig grammofonplade omdannes rillens bugtninger og bakker til elektriske spændinger, der via en forstærker når højttalerne. En CD'er er 12,5 cm i diameter, og overfladen består af en masse tapper og huller, svarende til 1-taller og nuller i det binære talsystem. På en CD er musikken m.a.o. omdannet til data. Når CD-pladen skal afspilles, aflæses en laserstråle pladens data, der igen omdannes til elektriske spændinger, der, via en forstærker, når højttalerne. De fleste CD-afspillere kan programmeres således, at man kan spille de forskellige numre i vilkårlig rækkefølge. Man kan også få afspilleren til at gentage et brudstykke af musikken, så mange gange man ønsker. – Så vidt tekniken, tilbage til debatten!

Bryder CD lydturen?
Hver gang underholdningsindustrien har introduceret et nyt produkt, har man søgt at overbevise kunderne: At nu er det perfekte nået! Således da LP'en afløste 78'eren: »Man kunne tabe LP'en på gulvet, uden at den gik i stykker«. (Ingen ved sine fulde fem kunne idag finde på at smide rundt med sine plader!) Således også da stereo afløste mono, for ca. 25 år siden: »Mine damer og herrer, stereo er den perfekte illusion. Det er, som orkestret er tilstede i Deres egen dagligstue.« Og således også med CD-systemet. Det perfekte bliver mere perfekt og lidt til, og det har ikke skortet på gyldne reklameløfter: CD-pladen kunne i en snæver vending bruges som ølbrik, askebæger, uden at det på nogen måde ville skade gengivelsen. Man kunne også ryste CD-afspilleren, uden at musikken rystede med, etc. Philips' direktør Ole Wernberg lod sig endda fotografere, mens han svingede en spillende CD-maskine rundt i netledningen. Det var næsten for godt til at være sandt. Og det var det også! Idag sælges allehånde hjælpemidler til CD-afspilleren: Pladestrammere, rensesværker, specialborde m.v. – af samme firmaer, som i årevis har forsynet almindelige pladekøbere med samme produkter. Det er altså også ligemeget, det vigtigste er lyden. Holder den? Det er i

kan kun sige: Gå selv ud og lyt – og sammenlign!

Den største forhindring for CD's øjeblikkelige sejr over LP'en har indtil videre været priserne på CD-afspillere og CD-plader, samt – og ikke mindst – det stadig ret begrænsede udvalg af CD-plader. Men som det er sket med f.eks. farve-tv og videomaskiner, er priserne på CD-afspillere faldet drastisk eller forblevet uændrede. En CD-spiller kostede i 1983 8-10.000 kr. Idag kan en sådan fås fra ca. 3.000 kr. og opefter. M.a.o. ikke meget mere, end de fleste er parate til at ofre på en rimelig grammofon. CD-pladerne, derimod, er stadig en del dyrere end LP'er. CD'ere koster ca. 150 til 180 kr., og der er ikke så mange af dem. Det er kun de »store« udgivelser, der også udkommer på CD. I Danmark er det typisk Gnags, TV 2, Tøsedrengene. Til dato er der kun udgivet 25 CD'ere med danske bands og solister. Dette skyldes, at CD-plader stadig er en del dyrere end ditto vinyl at fremstille. Pladesalget skal altså have en vis størrelse, før det overhovedet kan betale sig. Jan Thomsen, Pladehuset i Århus, vurderer imidlertid, at CD er kommet for at blive: »I det øjeblik, de store grupper begynder at udgive udelukkende på CD, kommer det store skred, og så er det sket med LP'en. CD andrager for øjeblikket 11% af vores salg, og salget er støt stigende. Vi fører omkring 2500 CD-titler, hvoraf ca. halvdelen konstant er i restordre.« Jan Thomsen tilføjer, at man på det danske marked har adgang til omkring 7000 CD-titler, hvilket svarer til 25% af plade-titler ialt. Personligt foretrækker Jan dog lyden fra vinylpladerne: »Jeg bliver nærmest skidt tilpas af at høre Compact Disc. Lyden er for hård, især i diskantområdet!«

Men hvem køber de nye CD-skiver?

»I begyndelsen tog vi fortrinsvis klassisk og underholdningsmusik hjem, da vi forventede, at CD først og fremmest appellerede til det mere velhavende og etablerede publikum, men det holdt ikke stik. Det store CD-publikum ligger blandt de 19-20 til 30-årige, og det er stort set den samme slags musik, der sælges på CD som på vinyl. Til gengæld sker der en vis ensretning af salget. De plader, der ikke udgives på CD, står svagere, mens »storsællerterne« går endnu bedre.«

Men hvordan ser det ud i det store udland? En undersøgelse foretaget af det engelske magasin »City Limits« peger i en lidt anden retning. Bladet konkluderer, at underholdningsindustrien har vundet nye markedsandele med CD: »CD har tiltrukket en del købere, som egentlig var holdt op med at købe bånd og plader, nemlig de 25 til 45-årige ..., men gennembruddet for CD kommer ikke, før man for alvor får fat i de 15-19-årige, det virkelig store pladepublikum.«

Hvad med musikken?

CD er som nævnt i virkeligheden et helt nyt medie og ikke bare en ny slags LP! Det første, man bemærker, er formatet.

CD'eren måler 12,5x12,5 cm mod LP'ens ca. 32x32 cm. Det er en lidt flad fornemmelse at stå med en CD i hånden! Pladecoveret har siden LP'ens fremkomst udviklet sig fra at være blot indpakning, til at være en forlængelse eller uddybning af det musikalske udtryk. Pladecoveret har udviklet sig til at være en selvstændig kunstform! Dette går i høj grad tabt med CD, så længe også indpakningen skal være »compact«. – Men hvad med musikken? CD-systemet markedsføres og sælges på den »krystallklare og støjfri« gengivelse. Umid-

delbart forekommer det os, at visse musikformer egner sig bedre til dette »krystallklare« miljø end andre. Det forekommer os også logisk, at harman i dyre domme anskaffet sig en CD-afspiller, vil man ikke lade sig nøje med andenrangsproduktioner: »Det skal sgu lyde flot«. Men visse former for musik lyder dårligt, hvis det lyder for flot! F.eks. punk og andre former for garagerock. Til dato er der da også kun udgivet én punkplade på CD, nemlig Dead Kennedy's »Fresh Fruit for Rotting Vegetables«. Den mere midtersøgende musik: Sade, Wham!, Tøsedrengene, etc. etc. lyder til gengæld rigtig flot på CD. Det gør 1812 ouverturen iøvrigt også! Men vi spørger bare: »Er CD en yderligere favorisering af den velfriserede pop?«

Tendensen i pladebranchen er stadig dyrere produktioner. En produktion til under 300.000 kr. tages ikke alvorligt, kommercielt set. Produktioner til op mod en million kroner er også set i lille Danmark, nemlig de 25 til 45-årige, men gennembruddet for CD kommer ikke, før man for alvor får fat i de 15-19-årige, det virkelig store pladepublikum.«

Set fra den positive side kan man konstatere, at digitalteknikken bliver billigere og billigere og dermed »Hvermandseje«. Om få år vil de mange garagebands måske stå i øvelokalerne og indspille deres »demo-compact-disc« direkte! hvem ved? Teknikken er der, den er bare lidt for dyr endnu.

Lad os runde af med et par typiske CD synspunkter: »CD er den nye gud«, Paul Young. »Jeg vil ikke kunne holde ud at høre mine gamle Stones plader uden ridsere«, Torben Bille, Politiken.

Instrumenter

høj grad en smagssag, og man kan diskutere herfra og til dommedag, for- eller imod. Kritikerne har fremført, at CD p.g.a. tekniske begrænsninger leverer en hård, syntetisk mellemtone og diskant. (Alle er vist enige i, at bagtænder er forfærdelige!) Den tekniske begrænsning ligger i, at frekvenser over 22 khz. brat skæres væk, og dermed skæres en masse vigtige overtoner væk. Overtoner, man ikke umiddelbart kan høre, men overtoner, der er med til at farve lyden. Det drejer sig f.eks. om bækkener. – Men Sony, B&O, Philips, og hvad de ellers hedder, arbejder selvfølgelig ihærdigt på at udbedre denne skavank. CD-afspillere er allerede inde i 2'nd og 3'de generation. Vi

SOUNDTRACS™

T SERIES

– mixeren der vokser med ambitionerne.

Studie- og PA-pult med mulighed for udvidelse op til 32-8-2 uden ekstra strømfor-syning.

Leveres i grundudgave med 16 indgangs-kanaler, 4 subgrupper og 2 master.

Balancerede mic. indgang, lineindgang, headroom + 30 dbm, 3 bånd equalizer med sweep på mellemtonen, 4 Aux. sendere pr. enhed, 48 V phantom indbygget.

Inject og direkte out på hver enkelt ind-gangskanal. 100 mm faders.

KVALITET DU HAR RÅD TIL.

Ring til os på 02-18 76 17 og få en snak om mulighederne.

KINOVOX

KINOVOX PROFESSIONEL LYDUDSTYR A/S · INDUSTRIVEJ 9 · 3540 LYNØE · TLF. 02 - 18 76 17

**STOP PRESS:
KOMPLET STUDIE**

Fostex B-16 incl. 8090 remote og
Seck 18-8-2 mixer.
Kun kr. **89.990,-** incl. moms. (Vejl. pris).
(Excl. moms kr. 73.762,-).

16 spor

Fostex® B-16

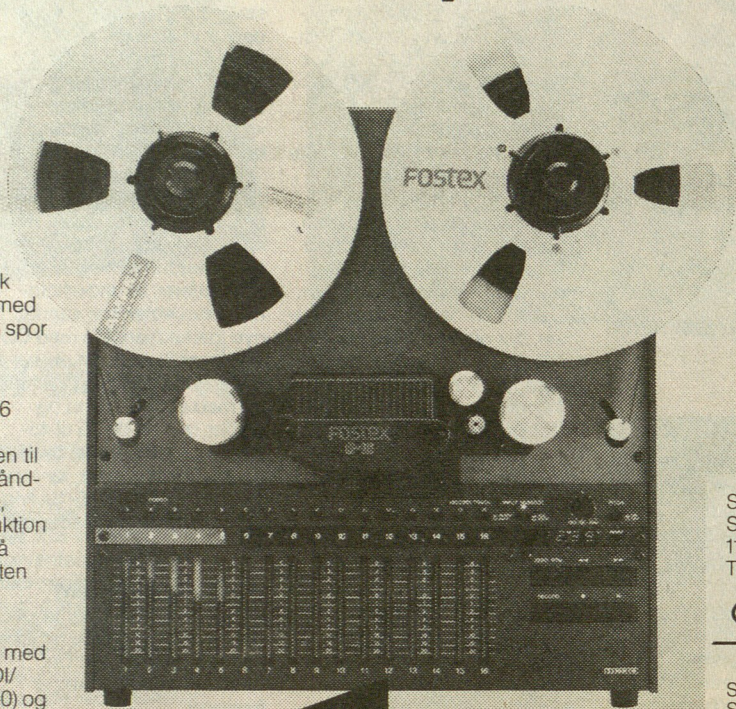
-den økonomiske proff-løsning!

Ægte professionel studie-teknik forudsætter en båndmaskine med masser af spor – gerne hele 16 spor som Fostex B-16.

Men modsat andre 16 spors optagere anvender Fostex B-16 de forholdsvis billige 1/2" bånd. Derved nedsættes båndudgiften til en brøkd. Takket være 15" båndhastighed og den indbyggede, musikvenlige Dolby C støjreduktion er de tekniske data alligevel på højt proff-niveau. Og lyd kvaliteten tilfredsstillende selv det mest kræsnøse øre.

Fostex B-16 har også kurtiseret med fremtiden via tilslutning for MIDI/SMPTE autolocator (Fostex 4050) og SMPTE synchronizer (Fostex 4030/35). Så kan du fx synkronisere musik-video'er.

Fostex B-16 er på rekordtid blevet accepteret som rigtigt proff-udstyr ...men se så prisen:

67.527,-

Vejledende udsalgspris incl. moms. Prøv at sammenligne med hvad du ellers skal gi' for en professionel 16-spor båndmaskine

Super Sound
Skindergade 27
1159 København K
Telefon 01-32 50 88

Super Sound

Studie- & lydteknik ApS
Skjulhøj Allé 57
2720 Vanløse
Telefon 01-71 33 44

SLT

RAM

Mixing with the right People

MEGA & MICRO mixerpulte

-TURNER-

Stereo-kraftforstærkere

Verdens bedste højttaler systemer og højttalerenheder

Comboforstærkere, små og mellemstore PA-anlæg, mixere med kraftforstærkere, højttalerkabinetter og monitorsystemer

WASHBURN

Effekter og pedaler

AAGE SKOU A/S

MUSIKHANDEL-
INSTRUMENTMAGERE
FREDERIKS ALLÉ 119 & 122
8000 AARHUS C.
TLF. (06) 12 52 99

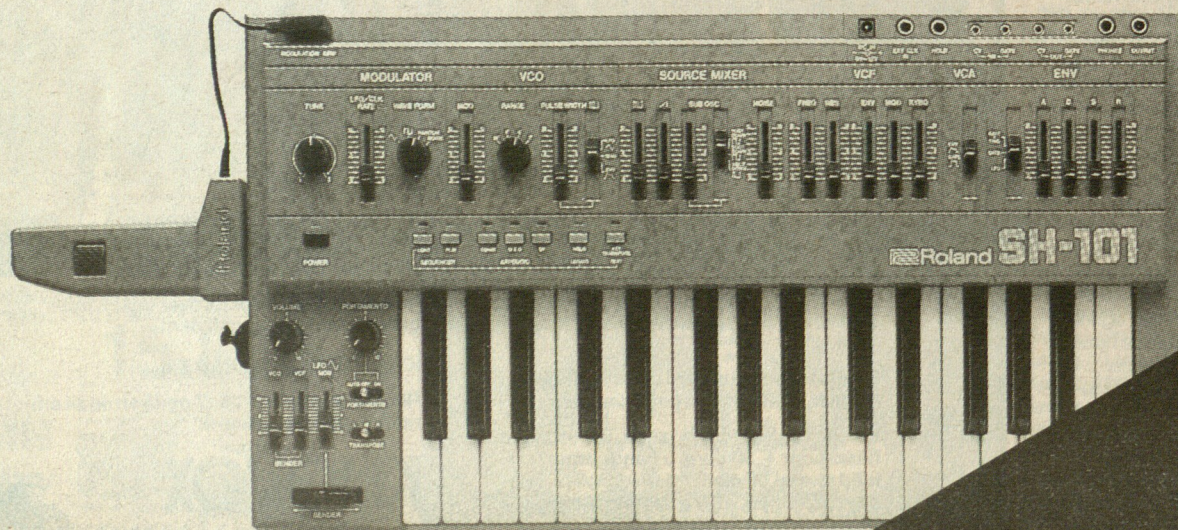
Stort udvalg i mikrofoner, stativer og alt tilbehør. Riv eller skriv for yderligere oplysninger.

NU LYDER PRISEN PÅ SH-101 MEGET BEDRE

SH-101 anvendes af professionelle såvel som amatører verden over. En fantastisk bas- og solo-synth der har lyden af succes. Af features kan nævnes: indbygget 100 steps digital sequencer, arpeggio, portamento, keytranspose, bender/vibrato-

controller og meget, meget mere. Og nu får du en endnu større chance for at "trykke den af", helt fremme ved scenekanten. For prisen har fået en meget bedre lyd.
Normalpris: kr. 4.960,-

Roland

**SPECIALPRIS
KR. 2.995,-**